

שלוש אחיות

תרגום, עיבוד ובימוי **חנן שניר**

חאת **אנטון צ'יכוב**

שלוש אחיות

מאת אנטון צ'כוב

תרגום, עיבוד, בימוי חנן שניר
במה, תלבושות, מסיכות פולינה אדמוב
ניהול מוסיקלי יוסי בן נון
תנועה מירי לזר
תאורה מאיר אלון

עוזרת במאי קארין סיגל
ניהול הפקה חיים פיליבה

אולגה ליא קניג-שטולפר
מאשה גילה אלמגור-אגמון
אירינה יבגנייה דודינה
אנדריי רמי ברוך
נטשה מאיה מעוז
אנפיסה דבורה קידר / מרים גבריאל
טוזנבאך יגאל שדה / מורדי גרשון
קוליגין דב רייזר
וירשינין אלי גורנשטיין
צ'בוטיקין עזרא דגן
סוליוני עודד לאפולד
פרפונט שלמה וישינסקי / יוסי קאנץ
רודה טל וייס
פדוטיק זיו קלייר / קובי זיסלין

ניצבים:

כריסטיאן סבני
דוריאל זוהר

נגנים:

קרן יער צביקי מורן
חצוצרה שוקי וולפוס
חצוצרה דן ורון
טובה דודו בוך
טרומבון לואיזה סלומון

תודה מיוחדת לרועי חן הדרמטורג של תיאטרון "גשר"
על עזרתו בתרגום המחזה מהמקור הרוסי.

שלוש אחיות ואח אחד

המחזה זכה למספר רב של פרשנויות, כיון שראו בו קומדיה וטרגדיה כאחד ועדות כואבת לכמיהה הנצחית לאהבה, ליופי, למשמעות; הוא נתפס גם ככתב אישום על משוגותיה של הבורגנות הזחוחה, האפטיית והנבובה. בגירסה העכשווית, שלוש האחיות ואחיהן כבר אינם כה צעירים. הם מתגוררים בעיירה פרובינציאלית וחולמים זה חמישים שנה להגיע למוסקבה, העיר הגדולה, גן העדן של ילדותם, שם הם מקווים להתגשמות כל חלומותיהם ומאווייהם. כמו כל המחזות הגדולים של צ'כוב גם "שלוש אחיות" עוסק, בעיקרו של דבר, במשמעות הקיום. מהי מהות האושר? איך עלינו לחיות את חיינו? למה אנחנו סובלים? קומדיה עצובה על החמצה, על כמיהה, על בדידות, על אכזבה, על חלוף הזמן ועל אהבה לא ממומשת.

הפקות של "שלוש אחיות" בישראל:

תיאטרון חיפה, 1967 תרגום: רפאל אליעז, בימוי: יוסף מילוא
התיאטרון הקאמרי, 1976 תרגום: עזה צבי, בימוי: פיטר ג'יימס
סדנת השחקנים, הקאמרי + סטודיו ניסן נתיב ת"א, 1990 תרגום עפ"י עזה צבי, בימוי: אהרון אלמוג
תיאטרון באר שבע, 1990 תרגום: ערן בניאל, בימוי: גדליה בסר
תיאטרון הבימה, 1994 תרגום עזה צבי, בימוי: שחר סגל
תיאטרון גשר, 1997 תרגום: עזה צבי, בימוי: יבגני אריה

הצוות הטכני של הקאמרי:
מנהלת ההצגה נילי בארי / שרה אפשטיין
מנהל הבמה משה ועקנין
תאורן אלון בר
עריכה ועיצוב סאונד עמית מרקו
הלבשה אירנה ויימן, אליני רושה גזית
אבזרים שי לויאן
איפור כל המחלקה
בניית התפאורה תיאטרונית

הצוות הטכני של הבימה:
מנהלת ההצגה: קארין סיגל
מנהל טכני: גידי בלילתי
סגן מנהל טכני: אדי גבאי
סאונד: סשא דולגוב, רועי חוביאן
תאורה: דימה חייט, ראובן יצחק
מלבישות ואבזרים: ג'טה מילר
עפרה אדרי, פפא אברהם

מחלקות הייצור של הקאמרי להצגה זו:

תפאורה ובמה: ג'קי חן, יואב ויס.
תלבושות ומתפרה: הדס אבנרי, אביב רון, מיכאל צ'בן,
אבזרים: אורלי שנברגר, נטשה מנטל, שרי גוליאט
איפור: רנה שפלה, לרה גולומב, מיכל שביט, מיכל עשת,
אירה סימנובה.

פאות: מלאני קפלן, לנה פרגמן, נטשה אוסמולובסקי,
טניה רוזנשטיין, אירנה סגל.

עריכת התוכניה רבקה משולח
עיצוב התוכניה פרסום מכתניגר
צילום השער ז'ראר אלון
צילומים בשעת חזרה חיים פיליבה

הצגה ראשונה: 6.4.17
משך ההצגה: כשעתיים ושלושים דקות כולל הפסקה

"עוד מעט נדע למה סבלנו, למה חיינו... אם רק היינו יודעות"

ראיון עם חנן שניר

למה בחרת לעבד את המחזה?

חשוב לי שהמחזה, בעיקר כשמדובר במחזה קלאסי, יהיה נגיש לקהל במקום ובזמן שבו אנו מציגים אותו. חשוב גם שיתאים לצוות השחקנים והיוצרים של ההצגה. במקרה של "שלוש אחיות", שכידוע נכתב עבור שלוש בחורות צעירות בשנות העשרים לחייהן, עניין אותי לדעת מה היה קורה אילו המחזה היה מתרחש כחמישים שנה מאוחר יותר, כששלוש האחיות ואחיהן כבר מבוגרים יותר. האם עדיין היתה בליבם הכמיהה הזאת לחזור למסקבה? האם השאלות הקיומיות של טעם החיים, של הסבל האנושי, של חיי השעמום וחוסר התכלית בפרובינציה, היו עדיין מעסיקות אותם? בנוסף לכך, היתה פה הזדמנות, אולי חד-פעמית, לעבוד עם טובי השחקנים הותיקים משני התיאטרונים הגדולים בארץ, איפה עוד היתה ניתנת לי הזדמנות ללהק אחיות כאלה וצוות כזה של שחקנים בהצגה אחת? כמובן שליוקו קזה מאפשר מבט "חדש" על המחזה, אירוני יותר, אולי עצוב יותר, אך גם משעשע יותר. בכל עיבוד חדש יש סיכון, מפני שהוא לא נוסה מעולם. כנראה שאני זקוק לסיכון הזה, לפחד מכשלון. הפחד הזה הוא שמפעיל בי את היצירתיות, שבסך הכל היא לא יותר מיצר הישרדות.

הנושא של אהבה ותשוקה, שהוא כל כך משמעותי למחזה, איך הוא תופס לגבי הדמויות המבוגרות?

זה הנושא הקשה, המסובך והרגיש ביותר בגירסה הזאת. הוא מעלה שאלות פילוסופיות ופסיכולוגיות מענינות: האם גם אנשים מבוגרים מתאהבים? האם באהבה מאוחרת קיימת אותה עוצמה, אותה תשוקה, אותה קנאה, אותם מכאובים של אנשים צעירים? האם אנשים בבתי אבות לא מתאהבים? לא יוצרים קשרים חדשים? תשובתי החד משמעית היא, כן, בהחלט! ידוע שאנשים מבוגרים, מקיימים יחסי מין עד גיל מאוחר מאוד. בימינו, כשתוחלת החיים ממושכת יותר מאשר בתקופתו של צ'כוב, ושעור הגירושים מגיע ל-50%, נוצרות מערכות יחסים חדשות, שמתחילות בגיל חמישים ואפילו שישים, והחיים מקבלים פרספקטיבה חדשה.

האם אתה מוצא הקבלה בין הפרובינציה של צ'כוב לבין מה שקרוי אצלינו פריפריה?

בימינו מתרחש ויכוח חשוב וערני לגבי היחס והפער בין המרכז לפריפריה. הדיון הזה הוא מהותי מאין כמוהו, אז וגם היום. עלינו לזכור שמאז ומעולם המרכזים החברתיים והתרבותיים היו בערי הבירה. אנשים תמיד שאפו להגיע למרכז, בין אם הם אמנים, מדענים, אנשי רוח ופוליטיקאים. כך זה היה תמיד. זהו כמעט חוק טבע ושום הכוונה פוליטית, כזו או אחרת, לא יכולה לשנות את הכמיהה למרכז.

רבי נחמן מברסלב אמר שככל שאדם מפותח יותר הוא שואף להגיע למקום רחוק יותר וגבוה יותר... ציירים במאות הקודמות נמשכו לפריז, אנשי תיאטרון נמשכו ללונדון, אנשי מדע, פסיכולוגים ופילוסופים נמשכו לוינה או לברלין. בכל התפוצות התפללו היהודים "לשנה הבאה בירושלים". האם משהו שחי בפרובינציה - ברוסיה, בליטא, במרוקו, באיראן, או בתימן - באמת האמין שדבר כזה הוא בר ביצוע? הרי בניו ובניו בניו נולדו בגלות ועדיין היתה אותה כמיהה לירושלים כמרכז דתי ותרבותי. לא בכדי כונתה וילנה במאה ה-18 ירושלים ד'ליטא. אנחנו מכירים ישראלים רבים שחיים שנים רבות בניו יורק או בלוס אנג'לס, אבל הם "כבר חוזרים, המזוודות ממש ארוזות".

מוסקבה של שלוש האחיות אינה רק מקום פיסי, זהו דימוי, או משאלה שאינה יכולה להתגשם במציאות, זהו גן העדן האבוד של זכרונות הילדות של מה שהיה ולא יהיה עוד. האחיות האלה מתקיימות בין העבר המפואר כביכול, שנעלם ואיננו, לבין העתיד הסדומיין שאינו בר-השגה. ההווה כמעט ואינו קיים, הן לא פועלות בהווה, הן לא יוזמות

שינוי, אין להן שום אמיביציות בפועל, הן רק מעבירות את הזמן. הדמות היחידה שפועלת בהווה, מתפתחת ומקדמת את המטרות שלה היא נטשה, אשתו של האח, שנולדה וחייה בפרובינציה, שיש בה חוכמת רחוב, שבכוחה להשיג את כל מאווייה. שלוש האחיות וגם אחיהן חסרים כישורי חיים בסיסיים, הם גדלו בבועה חברתית תרבותית, מוגנים על ידי אביהם הגנרל והמסגרת הצבאית שהקיפה אותם, ואין להם הכלים להתמודד עם נטשה. לכן הם מרימים ידיים ונכנעים לכל הגחמות של האשה שיודעת מה היא רוצה ופועלת בלי לאות להגשים את מטרותיה.

למוסיקה יש נוכחות משמעותית בהצגה שלכם, האם יש לכך סימוכין במחזה?

צ'כוב מזכיר בתחילת המחזה במונולוג של אולגה את התזמורת שניגנה "אז, כמו היום", בזמן שהובילו את אביהן הגנרל לקבורה. בסיום, במונולוג האחרון שלה היא אומרת: "שומעות את המוסיקה? כל כך שמחה, עוד מעט נדע למה סבלנו, למה חיינו, אם רק היינו יודעות". בשבילי התזמורת הזאת, הצבאית, היא פס הקול של ההצגה וגם בהשאלה, של חייהן של שלוש האחיות. צ'כוב ייחס חשיבות גדולה למעורבות הצבא בחייהן של האחיות. האחיות, שאינן פעילות בחיי המעשה, מרפדות את עצמן באנשי צבא שהם "אינטליגנטים יותר ותרבותיים יותר". ההתפלספות, הצחוק המוסיקה והריקודים הם הדרך היחידה להתגבר על "השעמום הנורא שבו אנו חיים". זו גם הדרך להתכחש לסבל, ליאוש ולחוסר התקווה. בשבילי המוסיקה אולי מזכירה לנו את טבעתה של הטיטאניק - התזמורת ניגנה כשהספינה טבעה.

למה בחרתם למקם את המחזה דווקא בשנות החמישים של המאה הקודמת?

קודם כל רציתי להימנע מהרומנטיות והנוסטלגיה של תחילת המאה הקודמת. התאורה היתה אז תאורת נרות, אנשים נסעו במרכבות וכו'. רציתי שההצגה תהיה מודרנית יותר, קרובה יותר, אבל לא מודרנית מדי. בחרנו בתקופה הזאת גם מפני שבשנות החמישים היה מהפך גדול בדרך החשיבה של אנשים. תחת השלטון הסובייטי העבודה היתה ערך עליון. "בני אדם צריכים לעבוד, זאת המטרה היחידה, זאת משמעות החיים..." וטוונבאך, שגדל במשפחת אצולה ולא עבד יום אחד מימיו, מחליט, ברוח הגישה הסובייטית, לקדש את העבודה, לעזוב את הצבא ולעבור לעבוד בבית חרושת ללבנים.

"שלוש אחיות" לא הוגדר על ידי צ'כוב כקומדיה כמו "גן הדובדבנים" למשל...

אין ספק שצ'כוב התכוון לכך שההצגה תהיה קומית לא פחות מ"גן הדובדבנים". הוא כעס על סטניסלבסקי שהתייחס אל ההצגה כאל טרגדיה ואמר שהתכוון לכתוב וודביל. קשה לי לומר שהמחזה הוא אכן וודביל או פארסה כמובן המקובל של המילה, אבל חשוב שהמעטפת שלו תהיה קומית, בעיקר באופן שאנחנו מתבוננים בסיטואציות הצ'כוביות ובדרך שאנו צוחקים עם ועל החולשות האנושיות של הדמויות. האלמנט הקומי מאפשר לצופה כמו גם לדמויות עצמן, הרחקה מסוימת וזוית ראייה אירונית. בדרך זו קל יותר לקהל לקבל את הכאב והסבל של הדמויות, כשהן מרפדות בהומור וקלילות. בעיני הדבר דומה לסירוף מתוק שאנחנו שותים כדי לטשטש את המרירות של התרופה עצמה, שהיא בעצם העיקר.

ראיינה רבקה משולח

אנטון פאבלוביץ' צ'כוב (1860 - 1904)

נולד בטגאנארוג, עיר נמל קטנה בדרום רוסיה כנכדו של צמית שקנה את חירותו ואת חירותם של שלושת בניו ולימד עצמו קרוא וכתוב. אנטון היה בנם השלישי של החנווני פאול יגורוביץ' צ'כוב ואשתו יבגניה יקובלכנה מורוזובה, בתו של סוחר בדים. האב, איש נוקשה וקפדן, התייחס ביד קשה אל ששת ילדיו; אנטון בילה את רוב שנות ילדותו בחנות המכולת הכושלת של אביו, שהיתה פתוחה מחמש בבוקר עד חצות.

בהיותו בן 13 צפה באופרטה "הלנה היפה" מאת אופנבך. ההצגה והאווירה החגיגית ששררה באולם קסמו לו מאד ובהשפעתם הקים עם אחיו ואחותו להקת תיאטרון שהופיעה בפני בני המשפחה ידידים ושכנים. ב-1876, כשהאב הוכרז כפושט רגל, עקרה המשפחה למוסקבה כשהיא משאירה את אנטון בטגאנארוג כדי שיסיים את לימודיו בגימנסיה המקומית. בשלוש השנים בהן נותר לבדו נאלץ לכלכל את עצמו ע"י מתן שעורים פרטיים וכך קנה לעצמו תחושת עצמאות ואחריות ופיתח רגשות זלזול כנגד קטנוניות וקמצנות. ב-1879 הגיע למוסקבה ונרשם לבית הספר לרפואה של האוניברסיטה. מיד לאחר כואו נטל על עצמו את תפקיד ראש המשפחה כיון שאביו היה חולה ותשוש. תחושה זו של אחריות ונשיאה בעול ציינו אותו עד אחרית ימיו. כשהוא מעודד ע"י אחיו אלכסנדר, החל אנטון, לפרנסתו, לשלוח סיפורים הומוריסטיים קצרים לכתבי-עת שונים. הוא פרסם, בשם בדוי, מאות מעשיות, בדיחות, כתבות וסצינות דרמטיות כשהוא שואל את הדמויות והנושאים מחיי המוסקבאים. ב-1884 כשסיים את לימודיו וזכה בתואר דוקטור לרפואה, החל לעסוק במקצועו. החולים שלו היו רובם עניים והכתיבה המשיכה לשמש לו כמקור פרנסה חשוב. בנוסף לכך גילה שלקה בשחפת, מחלה שחשש מפניה, כיון שאחידים מבני משפחתו לקו בה. כשביקר במוסקבה גילה להפתעתו שהוא אישיות מוכרת ואהודה ושהסיפורים שלו חביבים מאד על ציבור הקוראים ומוערכים ע"י החוגים הספרותיים. ב-1886 הזמין אותו המוציא לאור סוברין לכתוב בעקביות לעיתון היומי המוביל בפטרבורג.

אחרי הנסיון הראשון שלו לכתובת מחזה - "פלטנוב" - שלא נמצא מי שיעלה אותו על הבמה, החל צ'כוב את הקריירה שלו בתחום התיאטרון עם כמה קומדיות בנות מערכה אחת. מחזהו הראשון שעלה על הבמה היה "איבנוב" ב-1887, אחריו כתב את מחזותיו הקצרים "הדב" ו"הצעת נישואין". "שד היער" היה הנסיון הראשון שלו בכתיבה לירית-דרמטית. משנכשלה ההצגה הניח צ'כוב לכתבתו הדרמטית למשך שנים אחדות והתרכז בכתיבת סיפורים קצרים בלבד. ב-1890, כשהוא בלתי מרוצה מחייו, יצא צ'כוב למסע באירופה. בדרכו חזרה לרוסיה החליט לבקר באי סכאלין, ששימש כמושבת עונשין, כדי לערוך שם מפקד אוכלוסין ולבדוק את מצב האסירים. מקרי ההתעללות שהיה עד להם, האכזריות והדיכוי השיטתי, מצאו להם ביטוי בספרו "סכאלין", שבסופו של דבר הביא לרפורמות בבתי הכלא ברוסיה. באביב של 1892 קנה צ'כוב את האחוזת מליקובו, ליד מוסקבה, שבה קיווה לחיות עם משפחתו ולכתוב בשקט. אבל מהר מאד נעשה מעורב בטיפולים באיכרים, בעיקר כשפרצה באזור מגוריו מגיפה של כולרה. כעבור שנתיים, לאחר שחלה הרעה במחלת השחפת שלו, נאלץ לנסוע ליאלטה, שאקלימה נוח יותר. בינתיים החל לעבוד על המחזה "השחף", שהועלה בתיאטרון אלכסנדרנסקי בפטרבורג ב-1896. אבל השחקנים, הבמאי והקהל לא הגיבו בחיוב לתפישת התיאטרון של צ'כוב שנראתה תמוהה בעיניהם, לוקה בחוסר עלילה ובחוסר פעולה. כשהוא פגוע ומאוכזב נשבע צ'כוב שלעולם לא יכתוב עוד לתיאטרון. הוא חזר ופנה אל הסיפורים הקצרים, שליוו אותו כל חייו. ב-1898 שוכנע צ'כוב ע"י רופאיו להעביר את חודשי החורף באקלים נוח יותר וב-1899 עבר עם אמו ואחותו ליאלטה. עם ייסודו של התיאטרון האמנותי המוסקבאי ע"י ולדימיר נמירוביץ' דנצ'נקו וקונסטנטין סטניסלבסקי קיבלו השניים את הסכמתו להעלות את "השחף" בעונה הראשונה שלהם. במהלך החזרות פגש צ'כוב את השחקנית אולגה קניפר שלימים הפכה להיות אשתו. צ'כוב המשיך לכתוב עבור התיאטרון האמנותי המוסקבאי אשר הציג גם את מחזהו "שלוש אחיות". ההצגה הועלתה לראשונה על הבמה בתיאטרון הרמיטאז' הקטן ב-31 בינואר 1901 שם הועלו גם "השחף" ו"דוד וניה". אבל כוחו הפיסי הלך ותש

והמאמץ העצום שנדרש ממנו על מנת לסיים את "גן הדובדבנים" ולהשתתף בחזרות במוסקבה, הביא אותו לידי התמוטטות גמורה. בתקווה לנסות ולשקם במעט את בריאותו, לקחה אותו אשתו לעיירת המרפא באדנווילר בדרום גרמניה, אבל ללא הועיל. הוא נפטר שם ב-2 ביולי 1904 ונקבר במוסקבה. למרות שבעת פטירתו היה כבר דמות ספרותית מוכרת בארצו, נותר צ'כוב מחזאי עלום, עד לאחר מלחמת העולם הראשונה, כשיצירותיו תורגמו לכמה שפות. בארץ ישראל הועלו לראשונה יצירותיו שנים אחדות לאחר פטירתו: "הדב" ב-1908, "היובל" ב-1913, שניהם במסגרת "חובבי הבמה העברית, יפו"; "הצעת נישואים" ב-1920 ב"תיאטרון עברי בא"י".

ליאלטה. עם ייסודו של התיאטרון האמנותי המוסקבאי ע"י ולדימיר נמירוביץ' דנצ'נקו וקונסטנטין סטניסלבסקי קיבלו השניים את הסכמתו להעלות את "השחף" בעונה הראשונה שלהם. במהלך החזרות פגש צ'כוב את השחקנית אולגה קניפר שלימים הפכה להיות אשתו. צ'כוב המשיך לכתוב עבור התיאטרון האמנותי המוסקבאי אשר הציג גם את מחזהו "שלוש אחיות". ההצגה הועלתה לראשונה על הבמה בתיאטרון הרמיטאז' הקטן ב-31 בינואר 1901 שם הועלו גם "השחף" ו"דוד וניה". אבל כוחו הפיסי הלך ותש והמאמץ העצום שנדרש ממנו על מנת לסיים את "גן הדובדבנים" ולהשתתף בחזרות במוסקבה, הביא אותו לידי התמוטטות גמורה. בתקווה לנסות ולשקם במעט את בריאותו, לקחה אותו אשתו לעיירת המרפא באדנווילר בדרום גרמניה, אבל ללא הועיל. הוא נפטר שם ב-2 ביולי 1904 ונקבר במוסקבה. למרות שבעת פטירתו היה כבר דמות ספרותית מוכרת בארצו, נותר צ'כוב מחזאי עלום, עד לאחר מלחמת העולם הראשונה, כשיצירותיו תורגמו לכמה שפות. בארץ ישראל הועלו לראשונה יצירותיו שנים אחדות לאחר פטירתו: "הדב" ב-1908, "היובל" ב-1913, שניהם במסגרת "חובבי הבמה העברית, יפו"; "הצעת נישואים" ב-1920 ב"תיאטרון עברי בא"י".

בסתיו של 1899 צ'כוב כתב לחברו השחקן וישניבסקי - שהיה אמור לשחק בהצגה את הדמות של קוליגין, שהוא לא מצליח להתקדם עם הרעיון שהעלה באוזניו קודם לכן במוסקבה: "המחזה שדיברנו עליו לא קיים ואני מסופק מאד אם בכלל ייכתב בקרוב. פעמיים התחלתי לכתוב אותו ופעמיים הפסקתי כי יצא לי משהו שבכלל לא התכוונתי אליו". צ'כוב התחיל לעבוד ברצינות על "שלוש אחיות" באוגוסט 1900, אחרי חודש של בטלה ביאלטה עם בת זוגו אולגה קניפר. בפעם הראשונה בחייו הוא היה מאוהב, מצב רוחו היה טוב, והמחזה שהתבשל בראשו היה אמור להיות עליו ומשעשע. כדרכו היה עסוק בהכנות לקראת הפרוייקט החדש. הוא נהג לשאת עמו תמיד פנקס שבו היה רושם פרטים מן החיים, צורות דיבור מעניינות, ביטויים מיוחדים, מושגים צבעוניים. כשהוא חשב שיש לו מספיק חומר לעבודה החל לכתוב. הוא עיצב את התמונות של המחזה אחת אחרי השנייה. היה לו מושג ברור איך ייראו ויישמעו הדמויות, אבל הוא לא היה נעול ביחס לעלילה. פרטי העלילה היו צריכים לקרום עור וגידים במוחו תוך כדי כתיבה. הוא לא אהב לכבול את עצמו למבנה קשוח.

בחמישה באוגוסט 1900 כתב צ'כוב לשחקן וישניבסקי: "כתבתי כבר לא מעט אבל עד שאגיע למוסקבה לא אוכל להעריך את התוצאה." לאולגה קניפר כתב: "מחזה צריך להיכתב בנשימה אחת ... אני חושש שהמחזה הזה יהיה משעמם... אני אכתוב אותו ואם לא ימצא חן בעיניי אניח אותו בצד עד השנה הבאה ואתחיל לעבוד עליו מחדש...". כעבור ימים אחדים כתב לאחותו מאשה: "קשה לי מאוד לכתוב את 'שלוש אחיות', קשה יותר מכל מחזותי האחרים." כל אותה עת הגיעו מכתבים מחבריו בתיאטרון האמנותי המוסקבאי שלחצו עליו שישלח להם עותק של המחזה. הוא כתב לאולגה שהוא עדיין לא מוכן. בכל מקרה הוא רצה להיות נוכח בקריאה הראשונה: "אני לא יכול להשאיר את זה לסטניסלבסקי, עם כל הכבוד לכשרונו ולהבנתו. אני חייב לפחות להציץ לחזרות". כשהגיע למוסקבה באוקטובר 23 היה במצב רוח מרומם. הוא עדיין לא בטוח בסטניסלבסקי ואחרי הקריאה הרשמית הראשונה של המחזה חששותיו גדלו עוד יותר. במהלך הקריאה שמעו אותו אומר לעצמו: "**אבל אני כתבתי וודביל**". השחקנים היו מבולבלים לחלוטין - הם לא ידעו אם צריך להתייחס אל המחזה כאל דרמה או כקומדיה. אחרי החזרה צ'כוב שמע את השחקנים מפטירים "אין פה מחזה, אין כאן תפקידים". הוא יצא מן התיאטרון בלי לומר מילה לאף אחד. סטניסלבסקי מיהר ללכת אחריו למלון שלו. הוא חשש שצ'כוב יחלה. אבל צ'כוב לא היה חולה, הוא היה מוכה זעם. הוא טען שהמחזה שלו לא הובן לחלוטין. לדבריו הוא כתב קומדיה והשחקנים התייחסו אל החומר כאל טרגדיה. צ'כוב הגיע למסקנה שיש לשפץ את המחזה והוא החל לעבוד עליו מחדש.

ב-23 בדצמבר היה בידי סטניסלבסקי הטקסט המתוקן והחזרות החלו מיד. צ'כוב ששהה בניס כל תקופת החזרות, התלונן שאף אחד לא טורח לעדכן אותו ביחס למה שקורה. ההצגה עלתה ב-31 בינואר 1901, וצ'כוב קבל מברק ברכה על ההצלחה. האמת היתה שהמחזה, כשעלה לראשונה, לא זכה להצלחה קהלית גדולה. לקח לא מעט זמן עד שהביקורת והקהל הרחב קיבלו את המחזה כראוי. "שלוש אחיות" הוא סיפור על חיים בפרובינציה. צ'כוב ספג את האוירה בשנים בהן נעדר שלא ברצונו ממוסקבה. מעט מאד קורה בעיירה מסוג זה שבה חונה הגדוד של הגנרל פרזוזרוב. אנשים נולדים, חיים מתים ונשכחים. באופק נוצצת וזוהרת מוסקבה, לפיד שאפשר לחיות לאורו, רעיון של תקווה שאפשר להאחז בו, גן עדן עלי אדמות. עבור שלוש האחיות מוסקבה היא התשובה לכל בעייה, ההענות לכל תפילה, התקווה היחידה לאושר. נוכח תפארתה וגדולתה של מוסקבה כל מה שקיים בעולמן מתגמד ומאבד את חשיבותו. רק כשהן לבסוף מתיאשות ממוסקבה הן מתחילות לעצב את גורלן וקיומן בעולם בו הן חיות למעשה. המחזה "שלוש אחיות" הוא יצירת המופת של צ'כוב. שום מחזה לפניו לא הצליח להעביר בדקות כזאת את זמניותו של הקיום האנושי, את העצב והיופי של הרגע החולף. הנפשות הפועלות של צ'כוב אינן טורחות להיות עקביות כל הזמן כמו דמויות במחזה, הן נותנות ביטוי לרגשותיהן ולהלך הרוח שלהן כמו אנשים חיים, אמיתיים. הנושא של "שלוש אחיות" הוא חמקמק ביותר עד שכמעט אי אפשר להגדיר אותו. המחזה נותן ביטוי לבעיות של זמנו - מדברים על עבודה ואושר, על הצורך להכין את העתיד באמצעות חינוך והשכלה, מדברים על תקווה להתגשמות החלומות ועל הצורך בהקרבה עצמית והתגייסות למען הציבור. ובאופק חייהן המיוסרים של הדמויות מאירה כמו שלהבת מוסקבה, שאין בה בעצם ממש, ויותר משהיא בגדר השראה היא מקור לתסכול ולאומללות.

על פי ספרו של מוריס ואלנסי על מחזותיו של צ'כוב, הוצאת ספרי שוקן, ניו יורק, 1983

להראות את החיים כפי שהם

קונסטנטין סטניסלבסקי ונימירוביץ' דנצ'נקו, יוצרי התיאטרון האמנותי המוסקבאי מרדו כנגד המניירות המשחקיות ששלטו על הבמות, התיאטרליות המוגזמת, מוסכמות הבימוי והתפאורה, הם בזו לפאתוס ולדקלום המלאכותי. צ'כוב, שמחזותיו הועלו בתיאטרון שלהם, התנגד להתנהגות המזוייפת על הבמה ולהגזמות המשחקיות שראה ברוב התיאטרונים של זמנו. וכך הינחה את השחקנים:

"בחיים האמיתיים אנשים לא יורים אחד בשני כל רגע, לא תולים עצמם כל חצי שעה ולא מכריזים כל הזמן הצהרות אהבה. הם לא מתאמצים להגיד בלי הרף דברים מחוכמים. בדרך כלל הם אוכלים, שותים, מפלרטטים, מדברים שטויות. וזה מה שצריך להראות על הבמה. אין כאן שאלה של נטורליזם או ריאליזם, חשוב להראות את החיים כפי שהם, ואת בני האדם בדיוק כפי שהינם."

"איפה אתם רואים ברחובות או בבתים אנשים תולשים את שיערם מצער ומטלטלים את ראשם בידיהם בסערת רוח? צער וסבל צריכים להיות מבוטאים על הבמה כפי שניתן להם ביטוי בחיים, באמצעות טון הדיבור, הקול, או המבט. רגשות אנושיים צריכים לבוא לידי ביטוי בצורה דקה, מתורבתת. על הבמה הכל צריך להעשות בפשטות גמורה, כמו בחיים. הדברים צריכים להאמר כאילו בטאו אותם מדי יום."

לאולגה קניפר שגילמה את תפקיד מאשה ב"שלוש אחיות" בתיאטרון האמנותי המוסקבאי יעץ צ'כוב: "אל תעשי פרצוף עצוב. פנים כועסות כן, אבל לא עצובות. אנשים שנושאים את צערם בלבם זמן רב עד כדי כך שהתרגלו אליו, פשוט שורקים כשהם תפושים במחשבות. הדמות לא בוכה, לא מחזיקה את ראשה בידיה, כדי 'להראות' את יגונה. שריקה עשויה להראות כפעולה טריוויאלית, פעולה בימתית נטורליסטית. אבל בעצם זאת תגובה שנבחרה בקפדנות בתור ביטוי דק לדרמה הפנימית המתחוללת בתוך הדמות."

"שלוש אחיות" של 1940

ב-1940 נמירוביץ' דנצ'נקו ביים הצגה חדשה של "שלוש אחיות". בחזרה הראשונה אמר לשחקנים: "החיים לא רק השתנו לחלוטין מאז בכורת המחזה ב-1901, אלא גם הנחו אותנו לנתיב שממנו אפשר להסתכל אחרת בצ'כוב וביצירתו ולחוות אותם בדרך שונה, רעננה. הוא הזהיר את השחקנים מלהיסחף לקלישאות של "משחק צ'כובי". הוא הגדיר מחדש את נושא המחזה - 'הכמיהה לחיים טובים יותר', אבל ברוסיה תחת שלטונו של סטלין, היתה להגדרה זו משמעות שונה לגמרי. בניגוד לאווירת הפחד והדיכוי הוצג על הבמה עולם יפה, רגוע וחמים. אחד הצופים הגיב: "בכינו על מר גורלן של האחיות וחיכינו כמוהן, באמונה ותקווה, לבואו של עתיד בהיר ויפה."

אחד ממבקרי התיאטרון הסובייטים כתב כי "הנושא של כמיהה לחיים טובים יותר היקנה למחזה נימה של אופטימיות. כך חשים האזרחים הסובייטים, שהמשרט כבר היטיב עימם והשביח את תנאי חייהם". ההפקה קבעה סטנדרדים חדשים, במקום לראות בצ'כוב פסימיסט מושבע, נולדה גישה קיצונית אחרת: המבקרים והפרשנים גילו עקבות מהפכניים באישיותן של דמויותיו. לגיבורים שלו יוחסו רצון עז ואנרגיה רבה, ראו בהם אנשים בעלי אומץ ואופטימיות. צ'כוב הפך להיות בעיני המפרשים בני התקופה לקלאסיקון של הריאליזם הסוציאליסטי, משורר הנושא עיניו אל העתיד, אוהב את ארצו ומסור לה, ומקווה לעתיד טוב יותר. מבקרי התיאטרון והצופים ציפו כי בכל הפקה צ'כובית העתיד יהיה זוהר ומבטיח, הגיבורים יהיו עזי נפש ובעלי פרספקטיבה, ויעבירו לצופים את אמונותיו של צ'כוב במלואן.

מתוך ספרו של דייוויד אלן, "לשחק את צ'כוב", הוצאת רוטלדג', לונדון-ניו יורק.

צ'כוב אינו מציין את שמה של העיר בה מתגוררים בני משפחת פרוזורוב - אולגה, מאשה, אירינה ואנדריי - אבל מהר מאד מתגלה לנו הזהות הרוחנית של עיר נידחת זו; שמה הוא גלות.

כמו רבים אחרים ברוסיה, כל אחד וסיבותיו, הפרוזורובים חיים במקום שבשבילם אינו כאן אלא שם. בליבם פנימה הם עדיין חיים במוסקבה, עיר בה האביב מקדים לבוא, עיר של אהבה ותהילה. אבל למעשה הם חיים באיזו עיר שדה משעממת, אפורה, בצפון רוסיה, שהחורף בה מתארך ואיש מתושביה לא קנה לו תהילה. במכתב שכתב למקסים גורקי אמר צ'כוב שזאת עיר כמו פרם (PERM) המרוחקת כ- 1000 ק"מ ממוסקבה, בצפון אוראל, שבזמן כתיבת המחזה לא הובילה ממנה רכבת ישירה למוסקבה. המרחקים העצומים הרוסיים שולטים בחיי הפרוזורובים. הם מתבוננים בעגורים העפים מעל ראשיהם במסעי הנדידה הסתוויים אל הדרום. הם מקדמים בברכה את הציפורים הנודדות האחרות - אנשי הצבא, המגיעים מכל קצות האימפריה עם מטען של רעיונות חדשים ומריבות נושנות, שעמום ונשים נואשות; והם מתבוננים בהם בעוזבם את העיר, בדרכם לציטה שבסביבה, המרוחקת כ- 3000 ק"מ מזרחה, או בדרכם לפולין, כ- 1900 ק"מ מערבה, לחיות שוב בחדרים שכורים עם שני כסאות וספה, ותנורים מעשנים. גולים תמידים.

המחזה נכתב כשצ'כוב עצמו היה בגלות - ביאלטה, לשם נשלח ע"י רופאיו בשנתיים האחרונות של חייו בניסיון למנוע את ההדרדרות של מחלת השחפת, שבסופו של דבר הביאה למותו. במכתביו הוא מתייחס ליאלטה כאל בית כלא. הוא מתלונן על הקור, על החום, על הרוח האכזרית - הוא מתגעגע למוסקבה, וכמו בני משפחת פרוזורוב דוחה את הביקור בה משבוע לשבוע ומיום ליום, עד שהוא מסיים את כתיבת המחזה.

הדמויות במחזה - בני המשפחה ואנשי הצבא כאחד - הם גולים של זמן ומקום. האחיות מתגעגעות לילדותן במוסקבה וחולמות על היום בו תחזרנה לחיות בה. טוונבך מצפה לסערה הגדולה, שבעוד עשרים או שלושים שנה תטאטא מתוך החברה הרוסית את הבטלה והשעמום. ורשינין חוזה בדמינו את החיים הנפלאים שיתקיימו בעוד מאתיים או שלוש מאות שנה. סוליוני חי בעבר, הוא מזדהה עם המשורר לרמונטוב, שמת חמישים שנה לפני כן. צ'בוטקיין שואל את עצמו אם לא חדל בכלל להתקיים. הזמן היחיד שאינו נחשב בעיניהם הוא ההווה, הזמן בו הם חיים, מתי שהוא בעשור האחרון של המאה ה-19.

הקושי של בני אדם לחיות בהווה, הוא לב לבו של המחזה, אשר נכתב בתחילתה של מאה חדשה, מלאת תקווה, כשגאתה האמונה בעתיד טוב יותר ובקידמה שיביא בכנפיו. הסערה שחזה טוונבך אמנם פרצה, והעתיד המדהים שורשינין ראה בדמינו, עמד לכאורה להתממש. אין פלא איפוא, שהבמאים והמבקרים הסובייטים ראו בצ'כוב את מבשר המהפיכה. אולם המחזה אינו אודות התקוות שמטפחים ורשינין, או אולגה, או כל דמות אחרת במחזה. צ'כוב מדבר על האירוניה שבצ'כוב התקווה - על האופן בו החיים שמים את התקווה ללעג. תקוותה של אירינה להיגאל ע"י העבודה מתבדה כשהיא ממש מתנסה בחוויה זו. תקוותו של אנדריי לתהילה אקדמית מתנפצת ע"י אנדריי עצמו. תקוותן של האחיות להגיע למוסקבה מתמהמה ומתעכבת עד שהיא נדחקת הצידה לתמיד. אפילו החשש של אנפיסה שתושלך לרחוב, הוא חשש שווא - היא מוצאת עצמה במגורים טובים יותר ובתנאים טובים יותר משהיו לה אי פעם. הדמות היחידה שתקוותיה מתגשמות היא נטשה, אולי מפני שתקוותיה קטנוניות כל כך, קונקרטיביות ויומיומיות: עוד תינוק, עוד חדר בבית כדי לשכן בו את התינוק, עוד נצחון קטן. אלה הם פני העתיד כפי שייראה באמת. לא איזה שהוא יופי שלא יתואר, אלא פרוטופופוב בסלון. אבל האירוניה של צ'כוב מרחיקה לכת עוד יותר. גם אילו התגשמו התקוות, זה בעצם לא היו משנה. לוא האחיות אמנם גרו במוסקבה, הן היו מפסיקות, כעבור זמן מה, להבחין בה וביתרונותיה. ואולי בלבן פנימה הן מבינות שאלה הם פני הדברים. אפילו אירינה, ששום דבר לכאורה אינו מעכב בעדה, שבצ'כוב היתה יכולה לחזור למוסקבה, אינה קמה וחוזרת. ומה שעוד יותר אירוני מכך: אחד הדברים שהורס את הסיכוי של הדמויות לאושר, הוא התקווה להשיג אותו. כל אחת מן הדמויות חיה בתוך העתיד המדומה שלה, כשהיא שרויה בגלות לא רק ממוסקבה, אלא גם מן ההווה שלה. טוונבך, במערכה האחרונה, מוצא את הדרך בחזרה אל ההווה, לרגע, כשבפעם הראשונה בחייו הוא מבחין ביופיו של העולם שמסביבו, אבל אז הוא כבר בדרכו להיגר. האירוניה הסופית במחזה היא ההבנה שאיננו יכולים לחיות ללא התקוות המנתקות אותנו מעצם החיים. אנחנו מורעלים וניזונים כאחד ע"י עצם התקווה. וכשכל התקוות מתבדות - כפי שמתבדות

אותנו מעצם החיים. אנחנו מורעלים וניזונים כאחד ע"י עצם התקווה. וכשכל התקוות מתבדות - כפי שמתבדות תקוותיהן של האחיות בסוף המחזה - אז אנחנו מגייסים כל שיויר של אומץ שנתר לנו, על מנת להתייצב בפני שארית חייו - ואנחנו מתחילים, מחדש, לספר את הסיפור המנחם; אלא שהפעם הוא לא אודות עצמנו אלא אודות אנשים אחרים, שחיים במקומות אחרים עפ"י חוקים אחרים, הרחק מן הסערות.

מתוך ההקדמה של מייקל פריין לגירסת התרגום שלו ל"שלוש אחיות".

הפרטים הקטנים

המסורת המערבית הרגילה אותנו לחשוב שמחזות גדולים עוסקים בדמויות גדולות מהחיים, בארועים הרי-חשיבות, בחוויות מטלטלות. צ'כוב מתעסק בדברים הקטנים, בפרטים הייחודיים, שבהתלכדם יחד יוצרים את הארועים המכוננים. הוא מוליך אותנו צעד אחר צעד אל מכלול ההתנסויות של הדמויות, כשהוא מחלק איתנו את התובנות שלו. "הדמויות האלה נוצרו בראשי ולא במקרה, הם כולם תוצאה של לימוד והתבוננות."

המעקב אחרי כל הפרטים והרצון לגלות כיצד הם מתחברים למיקשה אחת הוא אחד האמצעים להגיע לעמקי התת-טקסט של צ'כוב. הנסיון להרכיב את הפאזלים הענקיים שלו כדי לגלות את התמונה השלמה הוא הדרך היחידה לפענח את היצירה ולהגיע אל היופי הטמון בה. אבל קשה לנחש מראש מהו אותו יופי שיתגלה לנו; את החיים המבעבעים במעמקי הטקסט, מתחת לפני השטח, בשתיקות הקטנות, במתחים, במיקצבים ובלריות של הפעולה, אפשר להחיות וליצור מחדש רק בתיאטרון. "מה שנפלא כל כך במחזותיו של צ'כוב", אמר סטניסלבסקי, "הוא לא מה שמועבר אלינו דרך המלים אלא מה שחבוי תחתיהן, בפאוזות שביניהן, במבטי השחקנים, בביטוי רגשותיהם הכמוסים ביותר". ישנה סברה שמחזותיו של צ'כוב לא מבטאים את מיטבם בקריאה אלא רק במשחק על הבמה. "מה שחשוב לי יותר מכל הוא גוף האדם, הבריאות, האינטליגנציה, הכשרון, ההשראה, האהבה, וחופש מוחלט מכבלי האילוץ והזיוף."

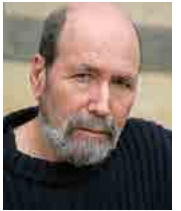
דרכו של צ'כוב ללמד אותנו היא על ידי הסירוב ללמד אותנו. "את שואלת מה זה בעצם החיים?" כתב צ'כוב לאולגה קניפר, "זה כמו לשאול 'מה זה גזר?' גזר זה גזר, לא פחות ולא יותר"

מתוך ההקדמה של פרנקלין סניידר לקובץ המחזות של צ'כוב

חנן שניר (תרגום, עיבוד ובימוי)

בוגר החוג לתיאטרון של אוניברסיטת ת"א והאקדמיה המלכותית לדרמה בלונדון, שם גם לימד וביים. בעונת 1990-1991 שימש כמנהל האמנותי של תיאטרון הבימה. בשנים 1992-1993 השלים את לימודי התואר השני בפסיכולוגיה יעוצית באוניברסיטת בוסטון. לצד עבודתו בתיאטרון, בה הוא משלב טכניקות פסיכודרמטיות בתהליך החזרות, הוא מקיים סדנאות פסיכודרמה לאנשי מקצוע מן התחום הטיפולי. מלמד תיאטרון בסמינר הקיבוצים ומשמש כבמאי בית בתיאטרון הבימה. בין עבודותיו לאחרונה: **קופסא שחורה** - עיבוד לספרו של עמוס עוז, **הנאהבים והנעמיים**, **חודש בכפר**, **העז או מי זאת סילביה**, **נמר חברבורות**, **אנטיגונה** (בשיתוף התיאטרון הקאמרי, זוכה פרס ההצגה הטובה ובמאי השנה 2008) **החגיגה** (הבימה והקאמרי), **אילוף הקטן**, **אותו הים**, עיבוד לספרו של עמוס עוז, **אלוף הבונים** (הבימה והקאמרי), ערי מדבר אחרות, **מירלה אפרת** (עיבוד ובימוי), **הכתה שלנו** (הקאמרי והבימה) **אשה בורחת מבשורה**, עיבוד לספרו של דויד גרוסמן ובימוי ההצגה (הבימה והקאמרי).

רבות מההצגות שביים הוזמנו לפסטיבלים בינלאומיים: "הדוד וניה" (ונצואלה), "רוחות" (נורבגיה), "האב" (שבדיה), "נמר חברבורות" (גרמניה, רוסיה), "אנטיגונה" (טוואן, יפן, קפריסין), "קדיש לנעמי" (רוסיה, ארה"ב), "טבעת החנק" (גרמניה). בשנת 2015 זכה חנן שניר בשלושה פרסי התיאטרון: פרס במאי השנה והצגת השנה על "הכתה שלנו" וכן פרס מפעל חיים על מכלול יצירתו.

פולינה אדמוב (עיבוד התפאורה והתלבושות)

ילידת מוסקבה, עלתה ב-2001. בעלת תואר שני בעיצוב גרפי ודפוס. מעצבת תפאורה ותלבושות בארץ ובחו"ל. בין עבודותיה - בתיאטרון החאן: **משחק של אהבה ומזל** (זוכת פרס התיאטרון לתלבושות, 2013) **מולי סוויני**, **סדר עולמי חדש**, **הלילה השנים-עשר** (זוכת פרס התיאטרון לתלבושות, 2010), **שני קצרים וחטול**, **האדרת**. בקאמרי: **זה הים הגדול**, **פופר**, **איש קטן מה עכשיו**, **אלקטרה**, **כבוד אבוד**, **ארוחת טעימות**, **מפסיתו**. הבימה: **אדיפוס**, **נעצר בחצות**. הבימה-קאמרי: **הכתה שלנו**, **אשה בורחת מבשורה**. תמונע: **עיקר שכחתי**. צוותא: **מישהו מאחורי**. תיאטרון מלנקי: **הזקנה ועושה הנסים**, **הזר** (הצגת הפרינג' של השנה, 2004), **שושנת ירחו**, **על החטא**, **טרנדיות קטנות**, **המהגרים**, **איוב**, **אורפאוס במטרו** (פרס קיפוד הזהב לתפאורה, 2009). הפקות אופרה פרינג': קבוצת מחול נועה דר - **עננוצה**. בסנט פטרבורג: **Takoi teatr** (ההצגה היתה מועמדת למסיכת הזהב, 2011), **במוסקבה טניה טניה** (Masterskaya Fomenko) ובקייב **Teatr Franko**. עיצבה ספרים, תוכניות וקטלוגים (תיאטרון גשר, ידיעות, מעריב, הוצאת גשר-תרבות, המוזיאון לאמנות רוסית בר"ג, תיאטרון החאן, התיאטרון הקאמרי).

יוסי בן-נון (ניהול מוסיקלי)

פסנתרן ומלחין. תואר ראשון מ"אקול נורמל סופרייר", פריז. תואר שני מ"מנהטן סקול אוף מיוזיק", ניו יורק. הופיע כסולן עם כל התזמורות הסימפוניות בארץ. הלחין וניהל מוסיקלית בכל התיאטראות בארץ. בין עבודותיו: הבימה: **ירמה**, **ההולכים בחושך**, **בית ברנרדה אלבה**, **קופסה שחורה**, **הנאהבים והנעמיים**, **חודש בכפר**, **העז או מי זאת סילביה**, **מלחמה**, **אנה קארנינה**, **כל החיים לפנינו**, **אילוף הקטן**, **כמעט נורמלי**, **גברתי הנאוה**, **אדיפוס** - **תיאור מקרה**, **אוויטה**, **פליישר**, **עלובי החיים**. בית ליסין: **מתנקשים**, **עשו עליך פעם סרט**, **יומנים**, **אלטלנה**, **חשמלית ושמה תשוקה**, **אוליבר טוויסט**, **הדוד וניה**, **פרינסס מרי 7**, **מלאכת החיים**, **סוסים על כביש גהה**, **אז בפראג**, **בית מרקחת שטרן בלום**. תיאטרון באר שבע: **כשאת אומרת לא**, **קומדיה של טעויות**, **השחף**. הקאמרי: **אשכבה**, **נורה**, **הבכיינים**, **כטוב בעיניכם**, **מעין הכבשים**, **אמא קוראז'**, **המלט**, **המפיקים**, **גפן בלאדי**, **החגיגה**, **היה או לא היה**, **כנר על הגג**, **שמו הולך לפנינו**, **ג'וני הלך**, **ינטל**, **גטו**, **איחש פישר**, **האריסטוקרטים**, **קברט**, **קזבלן**, **רומן משפחתי**. תיאטרון חיפה: **מחיר הכבוד**. הסמטה: **השמשים**. בפסטיבל עכו: **פרומות**. תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: **הברווזון המכוער**. המדינת: **אוזו מוזו**, **ציפור הנפש**, **לרקוד עם אבא**, **פרדיננד פדהצור**, **נחמן**. זוכה קרן שרת במשך 12 שנים ברציפות. פרס אקו"ם להלחנה לתיאטרון, 1992. פרס מרגלית להלחנה לתיאטרון, 2000. פרס התיאטרון 2004 על הנאהבים והנעמיים. פרס מלחין השנה לילדים 2008 על אוזו מוזו.

מירי לזר (תנועה)

כוראוגרפית, בימאית ועורכת מוסיקלית. בוגרת מצטיינת של המסלול לתיאטרון מחול ב"סמינר הקיבוצים", 2009. בוגרת תואר שני בתוכנית הבינתחומית לאמנויות באוניברסיטת תל אביב, 2015. בין עבודותיה כבימאית: **אין סוף** (הבימה), **25** (בשיתוף עם מאור זגורי, פרס ההצגה המצטיינת וציון לשבח על בימוי בפסטיבל עכו, 2010), יצירת תיאטרון-המחול **DISTANZ** (צוותא), יצירת תיאטרון-המחול **פולאריויד** (ביה"ס לאמנויות הבמה). היצירה הוצגה בהבימה ובתמונע והוזמנה לפסטיבלי תיאטרון בינ"ל. בין עבודותיה ככוראוגרפית וכעורכת מוסיקלית: הבימה: **עלובי החיים**, **לבד בברלין**, **אשה בורחת מבשורה**, **יחסים מסוכנים**, **המלט**, **יהוא**, **חשמלית ושמה תשוקה**, **הכיתה שלנו** (בשיתוף הקאמרי, זוכת פרס התיאטרון לשנת 2014), **הסוחר מוונציה**, **נתתי לה חיי**, **מישהו ימות בסוף**. בקאמרי: **מקבת**. בתמונע: **אבסינט**, **המחברת הגדולה**. בצוותא: **בתולים**, **הרדופים** (זוכת פרס "קיפוד הזהב", 2013 על עיצוב התנועה), **הומאז**. בפסטיבל ישראל בדימונה: **שלג ויער**. בתיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: **לשמור על הכדור**. מעצבת את פסקול סדרת הטלוויזיה **זגורי אימפריה**. מורה לבימוי בביה"ס לאמנויות הבמה של "סמינר הקיבוצים".

מאיר אלון (תאורה)

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון הבימה. בין עבודותיו לאחרונה: אוגוסט: **מחוז אוסייב**, **טיקוצ'ין**, **הזוג המוזר**, **בגידה**, **הקומקום והמטאטא**, **לילה במאי**, **ארוחה עם אידיוט**, **כי בנו בחרת**, **סיגל**, **אם יש גן עדן**, **לא ביום ולא בלילה**, **מלכת היופי של לינאן**, **שרי המלחמה**, **כמעט נורמלי**, **רעל ותחרה**, **איש חסיד היה**, **משהו טוב**, **ערי מדבר אחרות**, **אם הבית החייל האמץ שווייץ**, **מירלה אפרת**, **עת דודים**, **הכיתה שלנו**, **זרעים של שתיקה**, **חיזור גורלי**, **פאניקה**, **פתאום הגיע סתיו**, **הבן הטוב**, **נעצר בחצות**, **משפחה עליזה**, **ז'קו**, **מה עושים עם ג'ני**, **פליישר**, **הצמה של אבא**, **סיפור אהבה בשלושה פרקים**, **love love love**. כמו כן עיצב תאורה לתיאטרון בית ליסין, תיאטרון לילדים ולנוער, פסטיבל עכו, פסטיבלים של תיאטרונטו.

קארין סיגל (עוזרת במאי)

סיימה בהצטיינות B.A באוניברסיטת ת"א. ביממה את **לוקאס הפחדן** בקופרודוקציה של הבימה והחאן, בבית ליסין ביממה את **שיר פרידה**, **יומנים ודצמבר**. בסטודיו של יורם לוינשטיין ביממה את **ליצנים של אלוהים** ואת **המסע המופלא של הקרפד**, בפסטיבל חיפה להצגות ילדים את **מהפכת התפוזים של מתי**. עבדה כעוזרת במאי עם במאים רבים, ביניהם: חנוך לוין, יוסי יזרעאלי, אילן רונן ובשנים האחרונות עם הבמאי חנן שניר.

חיים פיליבה (מנהל ההפקה)

בוגר החוג למשחק באוניברסיטת תל אביב. משחק, כותב ומביים. עבודות משחק בולטות: **הרופא הטוב**, **דארפור בבית** בבימוי נולה צ'לטון, **מלך הילדים** בבימוי דניאלה מיכאלי. מורה למשחק, מרכז מגמות תיאטרון בבתי ספר תיכוניים. בקאמרי שימש בתפקיד עוזר במאי בהפקות **סיפור הפרברים** ו**מצחיקונת**.

השחקנים (לפי סדר הא"ב) גילה אלמגור - אגמון (מאשה)

כלת פרס ישראל בקולנוע, 2004. השתלמה במשחק בניו-יורק אצל אוטה האגן ולי שטרסברג. בין תפקידיה: **אנה פרנק, ז'אן דארק, פיטר פן**, מגי בלאחר הנפילה, אליזבת פרוקטור **בציד המכשפות**, מאשה בשלוש **אחיות**, נינה בשחף, הכלה **וצייד הפרפרים**, ועידת **פסגה**, מינה בנאהבים, **כולם היו בני**, **דואט לאחת**, גב' אלוינג ברוחות, מריה קאלאס **במאסטר קאלאס**, מדיאה **במדיאה**, נעמי לוי **בקדיש לנעמי**, **מונולוגים מהאגינה**, ברנרדה בבית **ברנרדה אלבה**, אדלה בארטון, אליס **בנסיגה ממסקבה**, טוני בית אריה **ברכוש נטוש**, ויולט **באוגוסט: מחוז אוסייג'**, אלונה באלוף **הבונים**, קלייר זאכסאנסיאן **בביקור הנברת הזקנה**. פולי ואיט בערי **מדבר אחרות**, מירלה **במירלה אפרת**, אירמגארד ליטן **בנעצר בחצות**, וולומינה **בקוריולונוס**. השתתפה בקרוב ל-60 סרטים ביניהם: **מצור**, **מלכת הכביש**, **הבית ברחוב שלוש**, **החיים עפ"י אגפא**, **הקיץ של אביה**, **שחור**, **לילסדה**, **מינכן**, **ידיים קשורות**, **3 אמהות**, **החוב**, **ציפורי חול**. בטלוויזיה: **בטיפול**, **השיר שלנו**, **דני הוליווד**, **ילדי ראש הממשלה**. זכתה בפרסים: שחקנית השנה בתיאטרון בשנים: 1965, 1967, 1969, 1970, 1973. שחקנית השנה בקולנוע בשנים: 1969, 1971, 1973, 1980. כן זכתה ב"פרס השחקנית הטובה" בפסטיבל הסרטים בשיקגו ובפסטיבל הסרטים באטלנטה לשנת 1969 ובסן פרנסיסקו. זכתה ב"פרס מרגלית", 1985, ב"פרס רובינא", 1988, ופרס "מגורת הכסף" לשחקן הקולנוע המצטיין 1989. זוכת פרס "אשת השנה" בתיאטרון בשנת 2000. הצגת היחיד הקיץ של אביה, זיכתה אותה ב"פרס רובינא". הסרט הקיץ של אביה (שותפה להפקה ולתסריט), המבוסס על ספרה, בו היא מופיעה בתפקיד האם, גרף פרסים בינלאומיים, ביניהם: "דב הכסף" בברלין, "שיבולת הזהב" בספרד, "סינה קיד" בהולנד. הסרט עץ הדומים התפוס זכה בפרס "וולגין 95" בפסטיבל הסרטים בירושלים. עומדת בראש קרן המשאלות של גילה אלמגור, עמותה לרווחת ילדים חולים. על פעילותה זו זכתה באות הנשיא למתנדב לשנת תשנ"ו. פרסמה חמישה ספרים: "הקיץ של אביה" (תורגם ל-18 שפות ובמרץ השנה יצא לאור בסין), "עץ הדומים תפוס", "אלכס לרנר דפי ואני", "ערגה ילדה מן החלומות", "כוכבים יש רק בשמיים". בעלת שלושה תארי ד"ר לשם כבוד מאוניברסיטת ת"א, אוניברסיטת בן גוריון ומכון ויצמן למדע. הייתה חברת מועצת העיר תל אביב, החזיקה את תיק התרבות והאמנות. יזמה ועומדת בראש פסטיבל לסרטי ילדים ונוער בסינמטק תל אביב.

רמי ברוך (אנדריי)

למד משחק באוניברסיטת תל אביב. הופיע בהצגות - תיאטרון נוה צדק: **הפטריוט**. פסטיבל עכו 1980: **פונדק הרוחות** (פרס ראשון). פסטיבל עכו 1984: **ריקודו של ג'ינגיס כהן** (פרס ראשון). בית ליסין: **ריקודו של ג'ינגיס כהן**, פן. הקאמרי: **חוות החיות**, **מיכאל קולהאס**, **המסע של אמא טאבורי**, **נוצות**, עוץ לי **בעוץ לי**, **גוץ לי**, **הריון**, **פיקניק בחוסמסה**, **רחם פונדקי**, **ציבטיקין בשלוש אחיות**, מדבידנקו **בהשחף**, **ראש משוגע**, הרוצח **בריצ'רד השלישי**, המבקר **במבקר המדינה**, **הסוחר מוונציה**, **הנמר** - הצגת יחיד, פרס ראשון בתיאטרונטו 1994, **שברי זכוכית**, **כויטרה**, השוטה **בהלילה ה-12**, **שידוכים**, **הזונה מאוהיו**, קרום **בקרום**, אבן בוחן **בכטוב בעיניכם**, קרוגסטאד **בבורה**, **רווקים ורווקות**, המשרת **בעוץ לי**, **גוץ לי** (2002). **כובע הקש האיטלקי**, **קוויאר ועדשים**, איתמר יעקובי **ביעקובי ולידנטל**, **מקום אחר ועיר זרה**, השוטה **בהמלך ליר**, ראש להקת השחקנים **ברוזנקרנץ וגילדנשטרן**, למקה **בהרטיטי את לבי**, ביאליק **בהיה או לא היה**, וייסקופ **בגטו**, פפכץ **בשיץ**, הצגת היחיד **משפט פולארד**, **המלחמה בבית** (בשיתוף תיאטרון "מ.ר.א.ה.", קריית שמונה), בן גוריון **בהילכו שניים יחידו**, ארנולף **בבית ספר לנשים**, הארי **בהם יורים גם בסוסים**, הזקן **באשכבה**, הטבח **באמא קוראז' וילדיה**, פוזנא **בכולם רוצים לחיות**, וניה **בוניה סוניה מאשה ושיפיץ**, יהושע מעיין **באח יקר**, צביקה **בעל האש**. תיאטרון לילדים ולנוער: **נחמן**. תיאטרון תמונע: **שעונים**. טלוויזיה: **כתר בראש**, **בגין בדב גרונר**, **קו 300**, **מגירות הלב**, **טיפול נמרץ**, הסידרה **מבקר המדינה** והדרמה **על אש קטנה**. פרסים: זכה חמש פעמים בפרס ע"ש אברהם בן יוסף, פרס עיריית תל אביב ע"ש חנה וגוטליב רוזנבלום, פרס התיאטרון הישראלי לשחקן בתפקיד המישה לשנת 1998 על תפקידו **בהזונה מאוהיו**, ופרס שחקן השנה לשנת 2008 על תפקידו **בהרטיטי את לבי**.

מרים גבריאלי (אנפיסה)

התחילה את דרכה בתיאטרון חיפה, ב-1961. מאז גילמה תפקידים רבים בתיאטרון בקולנוע ובטלוויזיה. ביניהם, בתיאטרון חיפה: **כלמנסע בחפץ**, **סוזן בנישואי פיגארו**, **מג בכך ערובה**, **נעמי בלילה במאי**. בקאמרי: **שרלוטה בן הדובדבנים** ו**סילסה בבשפל**, האם **בנעורי ורד'לה**, **גב' היגנס בפיגמליון**, **הדוכסית מיורך בריצ'רד השלישי**, **רוזה בפליישר**, **דבורה בארון**. בתיאטרון הבימה: **אוגוסט מחוז אוסייג'**, **גברית הנאוה**. בתיאטרון באר שבע: **אבדוטיה באותו ואת בנו**. בתיאטרון בימות: **ונדה בילדי קנדי**. בבית ליסין: **גב' בייקוף בסיפור אהבה בשלושה פרקים**, **בעלת הבית באורח בא**, **חנה סוסטרה במים קדושים**, **שושנה במקוה**. הצגות יחיד: **שש שעה רקובה** (עליו זכתה בפרס כינור דוד), **לה מאדרה**. מופע מחול רב תחומי - **גילה**. בקולנוע: **חגיגה לעיניים**, **לאן נעלם וקס**, **סוס עץ**, **תעלת בלאומליך**, **אבא גנוב 2**, **אש צולבת**, **שמיכה חשמלית ושמה משה**, **שחקנים**, **אחרי החגים**. בטלוויזיה: **אליעזר והגזר**, **ארוחת עשר**, **מוטל בן פייסי החזן**, **הפיצוץ ברחוב אהלן**, **דו-קרב**, **קפה פריז**, **סיטון**, **חטופים**, **נבלות**.

אלי גורנשטיין (וירשינין)

נולד בתל-אביב. שחקן, במאי, זמר, צ'לן. תואר שני בחינוך מאוניברסיטת תל-אביב. השתלם בלימודי משחק ב-HB Studios. התפרסם בפסטיבל הילדים עם השירים **סיבה למסיבה**, **לארצי יש הולדת ורכבת ההפתעות**. בין תפקידיו - התיאטרון העממי: טוביה החולב **בכנר על הגג**, חואן פרון **באוויתה**. פסטיבל עכו: **כנרת כנרת** של אלתרמן, **הגלגול** של קפקא. בין תפקידיו בקאמרי: **ארשמבו בצייד יצא לצוד בצד**, **דבר מצחיק קרה**, **ילדים רעים**, הטווחן **בעוץ לי** **גוץ לי**, 2 הדוכסים **בכטוב בעיניכם**, **דמוקרטיה**, פרנץ ליבסקינד **בהמפיקים** (זכה בפרס השחקן המצטיין), **מותו של סוכן**, **היה או לא היה**, קרוק **בגטו**, כריסאלד **בבית ספר לנשים**, נורתמברלנד **בריצ'רד השני**, טירל **בריצ'רד השלישי** (פרס שחקן המישה של השנה), האב **בבין שני עולמות**, דאנקן/רופא **במקבת**, פורטרהאוס **בנשוי במנוסה**; אוסקר קרוג, ברוקנר, ריינהרדט, קייזר פון מונק **במפיסטו**. קפה התיאטרון המופיעים **אלי גורנשטיין שר סינטרה**, דואט עם אקורדיון והצגת היחיד **איטרוף** (פרס ראשון, תיאטרונטו 2008). בית ליסין: א.ד. גורדון **באחרון הפועלים**, **המתנקשים**. תיאטרון חיפה: האב **בשש נפשות מחפשות מחבר**, **בוצ'ה**, **טרטיף**, **מקס ומוריס**. הבימה: המספר **בסיפור פשוט**. תיאטרון באר-שבע: **כטוב בעיניכם**. תיאטרון החאן: **צד בצד**. עם להקת ענבל: **חצי גלימת מלכות**. תפקידים ראשיים במחזות הזמר **אמריקה**, **צלילי המוסיקה**, **הללויה הוליווד**, **היפה והחיה**, בשנה האחרונה כתב, הנחה והשתתף במופע **כוכבים נוצצים בלאס וגאס**. השתתף בהצגות רבות לנוער ולילדים. בין תפקידיו באופרה הישראלית: דון בזיליו **בהספר מסביליה**, הטבחית **באהבה בשלושה תפוזים**, השופט **בסוויני טוד**, המלך/הדרקון **בהמסע לפוליפונייה**. סדרות בטלוויזיה: **טלפלא**, **שכנים**, **רחוב סומסום**, **פרפר נחמד**, **זהו זה**, **מולדת**, **קשת וענן**, **אסכולה**, **מנדל וגורנשטיין חקירות בע"מ**. קולנוע: **חמש חמש**, **הלהקה**, **גט**. דיבב בתפקידים ראשיים את מרבית סרטי דיסני. עורך, מנחה ומביים קונצרטים לכל המשפחה עם כל התזמורות בארץ. ביים את **החלילן מהמלך** ושיחק בהפקה. כתב ביים והופיע **במנגינה אחרונה** וב**מרכבת הזמן**, כתב והנחה את **לשם תזכורת כלי התזמורת** ואת **אלף לילה ולילה**. ביים את האופרה **הנזל וגרטל** ואופרות הבארוק **גברית המשרתת** ו**קננטטת הקפה**. הוציא את אלבום הבכורה שלו "ונחיה".

מורדי גרשון (טוזנבאך)

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב, 1999. בין תפקידיו - בקאמרי: **עד ראייה**, **טובים השניים**, **כובע הקש האיטלקי**, **אימא קוראז'**, **כטוב בעיניכם**, **אטום**, **ליזיסטרטה 2000**, **דוניה רוזיטה**, **לכל השדים והרוחות**, **קרום**. הבימה: **סיפור אהבה בשלושה פרקים** (ארנולד ויינברג). בבית ליסין: **אילוף הסוררת**, **ארוחת פרידה**, **בית מרקחת שטרן-בלום**, **שם פרטי**, **בחורים טובים** (מועמד לפרס השחקן בתפקיד ראשי 2010), **תקלה קלה**, **מייק**, **סופ"ש עם תום**, **נערי ההיסטוריה**, **יחפים בפארק**, **פילומנה**. טלוויזיה: **שכונה**, **החממה**, **Tyrant**, **נשואים פלוס**, **ישראל**, **קוויקי**, **שמש**, **חדר מלחמה**, **כן ולא**, **ספי**. קולנוע: **ילד טוב ירושלים**, **איגור ומסע העגורים**. כתיבה ובימוי: **מכתבי אהבה** (בימוי ותרגום, בית אריאלה), **הסמוי** (בימוי וכתיבה, תיאטרון אשקלון), **דו"ח מצב** (בימוי, תיאטרון הנפש), **בעל בריבוע**

(בימוי, בית צבי), דינג דונג (בימוי, בית צבי), רודף השמלות (בימוי, בית צבי), פרק ב' (בימוי, תיאטרון הספריה), דור 3 (בימוי וכתובה, תיאטרון הנפש), היצור, אני והציר הצפוני (בימוי, פסטיבל חיפה), מצב אבוד (בימוי וכתובה, סטודיו ניסן נתיב), יומנו של מטורף (בימוי, תיאטרונטו), השעשואום (בימוי וכתובה, פסטיבל עכו).

עזרא דגן (צ'יבוטיקין)

בוגר המגמה לתיאטרון בביה"ס לאמנויות "רננים" 1965 והסטודיו למשחק של נולה צ'לטון ופנטומימה אצל קלוד קיפניס. הופיע בהצגות - צץ וצצה, נפוליון חי או מת, מעשה בחייל, מנדרגולה, מר סליק. בהבימה: פרגינט, על קלות דעת וצביעות (פרס טנא 1975) מי תהום, נישואי פיגארו, המשפט, כובע הקש האיטלקי, הטירה, שבת ראשון שני, טרילוס וקרסידה, חלום ליל קיץ, הלילה ה-12. (שחקן השנה 1980). נוה צדק-הפטריוט, תיאטרונטו: חיים בכספת, אני אשתי שלי. בקאמרי: מעגל הגיר הקווקזי, תעלולי סקפן, הקמצן, קפריסין, מסע הניסים והנפלאות, רצח, קומדיה של טעויות, אשכבה, קרום, אמא קוראז', הרב קמע, כובע הקש האיטלקי, קוויאר ועדשים, המלט, יתוש בראש, אמדיאוס, גטו, אוריזי- מזוודות (פרס למשחק ע"ש אברהם בן יוסף), בית ספר לנשים, פאנק רוק, דבר מצחיק קרה, תעלת בלאומילך, חולה אהבה בשיכון ג', כולם רוצים לחיות, על האש, כטוב בעיניכם. טלוויזיה לילדים: שכונת חיים, מה פתאום, אות, אות, אות, מסיבת-גן, מתגלגלים, פרפר נחמד. טלוויזיה: ערוגות החשק, חור במסך, בוצ'ה, האסיסטנט של האלוהים, גופה בחולות. קולנוע: מתנה משמים, הפחדנים, נורית, ילדי סטלין, המהפכן, מאחורי הסורגים, זמן אמת, רשימת שינדלר, גיא אוני, הבן האחר. ב- 2010 הוענק לו ולאשתו עירית דגן "אות המופת החברתי" וב-2013 "פרס משואה לחינוך" על "תיאטרון עדות"- לספר כדי לחיות, פרוייקט חינוכי-בינדורי- טיפולי.

יבגניה דודינה (אירינה)

בוגרת האקדמיה הממלכתית לאמנות במוסקבה. שיחקה בתיאטרון ע"ש מאייקובסקי. עלתה ארצה ב-1990 והצטרפה לתיאטרון "גשר" מיום היווסדו. הופיעה בתפקידים ראשיים ברוב הצגות התיאטרון, ביניהן: אופליה ברוזנקרנץ וגילדנשטרן מתים, מרים במשפט דרייפוס, ארמנדה במולייר, אגלאיה באידיוט, ג'ני/ גרטן באדם בן כלב, נטשה בבשפל, דורין בטרטיף, בסקה/ הילדבאבל בעיר, מאשה בשלוש אחיות, איזבל באוכלים, לידי מילפורד במזימה ואהבה, דודה דימיטריה במר ברניק, פאק בחלום ליל קיץ, וגדה-שרה בעבד, בטי סלונים בשושה, כרובינו בנישואי פיגארו, מדאה במדאה, רנייבסקיה בגן הדובדבנים. זכתה לשבחים וביקורות נלהבות, בארץ ובסווי "גשר" באירופה ובארה"ב. הבימה: אנה באנה קרנינה, ריטה באיולף הקטן, שרה במסילה לדמשק, ולריה בקוויאר ועדשים, אלמה/אליזבת בפרסונה (שיתוף פעולה עם ת. "הרזידנס" של מינכן), פראדל, אמא של שפרה באדם לא מת סתם, רחלקה/מרינה בכתה שלנו, בלאנש בחשמלית ושמה תשוקה, יוקסטבה באדיפוס - תיאור מקרה, צירל קלינגר בסיפור פשוט. קולנוע: צלקת, קרקס פלשתינה, קיצור תולדות האוהבים, ז'נטילה, קלרה הקדושה, סגנו לליקוי חמה, made in Israel, האסונות של נינה, מכתבים לאמריקה, סיפור חצי רוסי, לא רואים עליך, מתקפה, שבוע יום, החטאים, משפחה, לא דומה לי, אנה. טלוויזיה: היה או לא היה, בת-ים, ניו יורק, סיטון, בלש בירושלים, רחוב סומסום, מרחק נגיעה, פרשת השבוע, האמת העירומה, עניין של זמן. ב-1988 זכתה בפרס רוזנבלום-על תרומתה לתיאטרון. זכתה בפרס שחקנית השנה על תפקידה בחלום ליל קיץ, בפרס התיאטרון הישראלי לשנת 2001-2002, פרס שחקנית השנה על תפקידה בעבד, בפרס התיאטרון הישראלי לשנת 2002-3. פרס השחקנית הטובה מטעם תיאטרון "הבימה" על תפקידה במסילה לדמשק. זכתה פרס קרן אמריקה ישראל ע"ש קלצ'קין לשנת 2004-2005. זכתה בפרס השחקנית הטובה בפסטיבל הקולנוע היהודי בוורשה על תפקידה בהיה או לא היה. פרס השחקנית הטובה על הסרט לא רואים עליך בפסטיבל חיפה. דוקטור כבוד לפילוסופיה מטעם אוניברסיטת תל אביב 2010. בחג העצמאות ה-61 למדינה נבחרה להדליק משואה. ב-2016 זכתה בפרס השחקנית הטובה בפסטיבל קולנוע יהודי בורשה. נשואה למלחין אבי בנימין ואם לבת.

טל וייס (רודה)

בוגר "בית צבי", 2002. מלגות: דיוד מרטר, שמעון פינקל, ביל דאבנפורט, בני ברית, המועדון המסחרי, קרן סטפנדיות, נגה צייטלין, הקאמרי: ינטל, פרצ'יק בכנר על הגג, גטו, קברט, גרין בריצ'רד השני, ריברס בריצ'רד השלישי, כייס / מנהל תיאטרון / טבח / משורר / צוער / נגן אקורדיון בסיראנו דה ברז'ראק, רומאי בדבר מצחיק קרה, מיגוון תפקידים באיש קטן מה עכשיו, בודקין באיבנוב, אד / השוטר סמית באופרה בגרוש, גלבוט בגורודיש, קראפקי/שרנק בסיפור הפרברים, שר הארמון בעוץ לי גוץ לי, וויגלנד בעמודי החברה. מדיטק: אמיל והבלשים. באר שבע: זמלה בעלי כינור, הנערה מן הכפר. בית ליסין: אוליבר. תיאטרון הקיבוץ: נורי בתרנגול כפרות. תיאטרון מסחרי: צילי המוסיקה, האריה המכשפה וארון הבגדים. הספריה: הורסט בעקומים, ארקדי באבות ובנים, הבחורים בדלת ממול, פסקל בהבלון האדום, פרח לב הזהב, יוסף וכתונת הפסים, משתגעים מאהבה, אוויטה, פנטזיה, אובססיה, רולנד במשהו קוסמי. צוותא: ערב עירוני. לאחרונה הוציא אלבום בכורה מה כבר יכול להיות?

שלמה וישינסקי (פרפונט)

נמנה עם להקת שחקני הקאמרי משנת 1967. שיחק קרוב ל-200 תפקידים בעשרות הצגות, רובן בתיאטרון הקאמרי וחלקן כשחקן אורח בתיאטרון החמאם, בתיאטרון העונות, בתיאטרון בית ליסין. במקביל להצגה זו משתתף בקאמרי גם בסיפור הפרברים ובמצחיקונת. וישינסקי, שחקן-במאי, חוגג בחודש יולי הקרוב 50 שנה בקאמרי ומעל 60 שנה על הבמה. וישינסקי פעיל בקרן לייאור ע"ש בנו סמ"ר לייאור וישינסקי שנפל בציר פילדלפי. מטרתה של הקרן קירוב חיילי צה"ל לתרבות ולאמנות.

קובי זיסלין (פדוטיק)

ליד לטביה. בוגר הסטודיו למשחק, ניסן נתיב ירושלים, 2014. משחק מול מצלמה - רותי דייכס. משתתף בהצגה אשה בורחת מבשורה (הקאמרי - הבימה). השתתף במחכים לגודו תיאטרון הסימטה, בגרניקה מוזיאון תל אביב, פינטר קומה 1 בבניין עיריית תל אביב. קולנוע: סרטי גמר של תלמידי סם שפיגל, מכללת מנשר, מכללת מעלה.

עודד לאופולד (סוליוני)

בוגר "בית צבי", 1998. במסגרת לימודיו הופיע בהצגות הירושה לבית וויז, מהומה רבה על לא מאומה, ברנשים וחתיכות, שקרן יקר, רבקה, כטוב בעיניכם, נסיכת התיאטרון. זכה במילגת קרן הסטודנטים, מילגת רוטרי ר"ג, ומילגת נירה ושמואל רודנסקי. תיאטרון הספרייה: מעגל הגיר הקווקזי, כובע מלא גשם, עד התביעה, שד היער, האריה, המכשפה וארון הבגדים, הגנרל של השטן, איך אוהבים האוהבים, מקבת, חלום ליל קיץ, רשומון. תיאטרון באר שבע: ביבר הזכוכית. התיאטרון הקאמרי: כטוב בעיניכם, מעיין הכבשים, המלט, המלך ליר, החגיגה, קולות בלילה, גטו, סוף טוב, מנהל הבית, עד לא ידע, קזבלן, שיער, סיפור הפרברים.

מאיה מעוז (נטשה)

בוגרת תלמה ילון. יוצאת להקה צבאית. בוגרת "בית צבי", 1996. במסגרת לימודיה זכתה ב-13 מלגות הצטיינות. בין תפקידיה בתיאטרון: הבימה: אלן במה עושים עם ג'ני, זלפה ביהוא, יוקסטה באדיפוס - תיאור מקרה, בוז'יאן/המבשלת באבא גוריו, נעמי מואב בזרעים של שתיקה. חיפה: לילית בתשובה, הארפר במלאכים באמריקה, טיבלה בטיבלה והשד שלה, דודמונה באותלו, מריה בלהיות או לא להיות. בית ליסין: גליה ביומנים, ליסה ברומן הראשון שלי, שרה בפרינסס מרי שבע, רבקה בעלמה ורות. בבאר שבע: וואלס בלא כולל שינה. בקאמרי: עדנה באסיר בלב העיר, ציקי בבעל למופת, מארי בהם יורים גם בסוסים. תיאטרון הספרייה: מולי במולי סוויני, מרילה באסופית, אשת המושל במעגל הגיר הקווקזי, סטפאני בדואט לאחת, פרידה בטעות ברצח, אשת פוטיפר ביוסף וכתונת הפסים. השתתפה בשלושה פסטיבלים למחזות קצרים בצוותא, במחזות סבון, יוד'לה, סניף אטלנטה. תיאטרון פרטי: מחזות הזמר מלכת הקרח בסיפורי נרניה, קטנטנות. בטלוויזיה: כל העולם במה-שקספיר לילדים, מעורב ירושלמי, ד"ר שחק בפלפלים צהובים. פרס השחקנית המצטיינת בטקס פרסי תיאטרון הבימה, 2016. הייתה מועמדת לפרס אנשי השנה בקטגוריית התיאטרון בשנת 1998 ומועמדת לפרס התיאטרון בשנים 1998 ו-1999. אמא של מיקה ואדם.

יוסי קאנץ (פרפונט)

בוגר ביה"ס הגבוה לקולנוע IDHEC בפאריז. ממקימי תיאטרון באר-שבע. כותב מדורי צילום בעיתונים. בין תפקידי הרבים והמגוונים: גולדברג במסיבת יום הולדת, סר טובי בהלילה ה-12, הנזיר לורנצו ברומיאו ויוליה, ביצה בשידוכין, קרוקסטאד בבית הבובות, פיצ'ם באופרת הקבצנים, שרף בכותרת ראשית, ליר (של אדוארד בונד). השתתף בנטושים. בקאמרי השתתף בהצגות: חוות החיות, מיכאל קולהאס, החילוני האחרון, נוצות, אמא קוראז', אחרי החגים, ענבי זעם, השחף, גורודיש, ביקור הגברת הזקנה, ריצ'רד השלישי, פולארד, קומדיה של טעויות, קלמן בהשחקן, עו"ד בפליישר, שיינדלה, סיפור משפחתי, המנצח, אויב העם, אשכבה, אטום, טובים השניים, אשה בעל בית, המפיקים, האב, אנטיגונה, השיבה לחיפה, שמו הולך לפניו, מכולת, ריצ'רד השלישי, רומן משפחתי, אמא קוראז', סלבריטאים, אלקטרה, על האש. הבימה: האב בחתונת הדמים, המפקח בפיסיקאים. הופיע בהצגת יחיד אבר זר מפרי עטו, שהועלתה לראשונה בתיאטרוננו '91. כמו כן משתתף בהפקות טלוויזיה ובסרטים, ביניהם סידרת הטלוויזיה קו 300 בתפקיד שמיר, טירונות, מיי פירסט סוני, טיפול נמרץ. הופיע בצוותא בהצגה הדממה. מגלם את תפקיד בן גוריון בדרמה דוקומנטרית עכשיו או לעולם לא ובסידרת הדרמה אלטלנה.

דבורה קידר (אנפיסה)

בוגרת האולפן הדרמטי של תיאטרון הבימה בהדרכת צבי פרידלנד. שיחקה במטאטא, בקאמרי, בהבימה, בתיאטרון העונות, בבית ליסין, בתיאטרון העירוני חיפה, בתיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער, בבימות, בחאן הירושלמי, בתיאטרון העירוני באר שבע. בין תפקידיה: הילד המושחת (הצגה ראשונה שלה על הבמה, כמחליפה של השחקנית רוזה ליכטנשטיין, בתיאטרון המטאטא, 1945), יום לאחר המלחמה, יום מנוחה, כובע הקש האיטלקי, השדכנית העליזה, ז'וליט ורומנו, דון פרלימפלין, אשת הסנדלר, אגדות לוד, מלאך האבן, רוזנים ואביונים, חתונת הדמים, לייזטרטה, המלך אובו, הגברת עם הקמליות, מה קרה למר שפיץ?, איפה הכסף, ביוגרפיה, לאחר הנפילה, מטמורפוזה, המשוגעת משאיו, עצבים, יאקיש ופופצ'ה, הביצה, פילומנה, בורגנית, חגיגת חורף, רביזור, נומה עמק, הירשת, חמץ, הבית של מרווין. בהבימה: טבחית במעגל הגיר הקווקזי, חגיגת חורף, רוזה בלב טוב, דודה נחמה בתמרה, האמא במשפחה, אנה סמיונובה בחדש בכפר, דורים במועדון האלמנות העליונות, רחל שריד בלילה במאי, חיותה בחותנת, טלגרפיה/הזונה ברבובה במוריס שימל, מג פולן במלכת היופי של לינאן, מרתה ברוסטר ברעל ותחרה, ודוצ'ה במאהב, טרסיאס באדיפוס - תיאור מקרה, אמו של פוזנא בכלום רוצים לחיות (בקאמרי), אודורה במה עושים עם ג'ני. קולנוע: אמא של בנצי באסקימו לימון, מבצע אנטבה, נקמתו של

איציק פינקלשטיין. בטלוויזיה: קשר משפחתי, נסים ונפלאות, זגורי אמפריה. פרסים: פרס ע"ש שחקנית הבימה - תמר רובינס (1993); פרס ע"ש גוטליב וחנה רוזנבלום מטעם עיריית תל אביב, על מפעל חיים (2002); פרס האקדמיה למפעל חיים בתיאטרון (2005); פרס מטעם תיאטרון הבימה (2006); פרס מטעם אורנה גולדברג על תפקיד הנביא באדיפוס ועל שורת תפקידים בלתי נשכחים בשנים האחרונות (2015) וכן פרס "אופיר" לשחקנית משנה בסרט ציפורי חול מטעם האקדמיה לקולנוע.

זיו קלייר (פדוטיק)

בוגר סטודיו ניסן נתיב. בתיאטרון הקאמרי: אנטיגונה, הרטיטי את לבי, משרתם של שני אדונים, מעגל הגיר הקווקזי, כסף עובר ושווא, זהר, הגיל הנכון לאהבה, קומדיה של טעויות, קזבלן, גם הוא באצילים, כולם רוצים לחיות, כטוב בעיניכם. טלוויזיה: החברים של נאור, החיים זה לא הכל, הפיגמות, רמזור.

ליא קניג-שטולפר (אולגה)

ליא קניג, כלת פרס ישראל במשחק, 1987. ילידת פולין. בת להורים שחקנים, למדה משחק באקדמיה לאמנות בבוקרשט ובגיל 17 החלה לשחק בתיאטרון היהודי. עלתה ארצה ב-1961 וזמן קצר לאחר מכן החלה לשחק ב"הבימה". שיחקה באין ספור הצגות בתפקידים מרכזיים. בין תפקידיה - בתיאטרון הבימה: ג'ני במה עושים עם ג'ני, אלכסנדרה בפתאום הגיע סתיו, המאמע בעת דודים, קיי במשהו טוב, אבי ברוסטר ברעל ותחרה, סוקולובה בלא ביום ולא בלילה, רוזה בכל החיים לפניו, תולבריינה במוריס שימל, דיזי בהנהג של מייס דיזי, שרלוט בסונטת סתיו, לוסיל במועדון האלמנות העליונות, חוה בבראשית, קוראז' באמא קוראז', סמירמיס בכיסאות, פילומנה בפילומנה, לאיטשה במכולת, גל בתשוקה, גרטורד בהמלט, קייט ביומן חוף ברייטון, האם בחווה, פוטפובנה בהשקיעה, מיר'לה/ מחלה במיר'לה אפרת, רנייבסקייה בגן הדובדבנים, לכיבה במלאכת החיים, סימה בזהב, האם בחתונת הדמים, איילין פולק בהקוסם מברוקלין, קלרה בביקור הגברת הזקנה, שלוש נשים גבוהות, סוניה מושקט, מרגה ויסברג במדריך למטייל בוורשה, סיסי ביום הולדת לג'ופה, לה פונסיה בבית ברנרדה אלבה, אופל באוהבים את אופל, ג'נט ברמיסטר בללכת עד הסוף, ג'י בייקר בפרפרים הם חופשיים, הצגות יחיד: אוסקר ודודה רוזה, כוכבים ללא שמיים. בבית ליסין: הרולד ומוד. בידישפיל: מדריך למטייל בוורשה ועוד. זוכת פרס רוזנבלום למשחק (1997), קיבלה תואר דוקטור לשם כבוד מאוניברסיטת תל אביב, באר שבע, בר-אילן ומכון ויצמן. זוכת פרס א.מ.ת. (2012) ע"י קרן א.מ.ן. בשייתוף ראש המשלה על הישגים פורצי דרך ובלתי מתפשרים בתחום התרבות והאמנות.

דב רייזר (קוליגין)

בוגר "בית צבי" 1971. בין תפקידי: הפיזיקאים, משפט הקופים, אמיל והבלשים, בהם הופיע בהבימה כילד וכן: מעגל הגיר הקווקזי, יואב בגן ריקי, ואנג בנפש הטובה מסצ'ואן, גן הדובדבנים, סוף ההתחלה, בנדיקט בעסק משפחתי, טדי ברעל ותחרה, מלך היהודים, פנטלון במשרתם של שני אדונים, השופט בהדה גבלר, פונטיאק בקוקוריקו, החייל האמיץ שוויק, ההולכים בחושך, הארדינג בקן הקוקיה, יואל ברנר בחבילות מאמריקה, רודולף בללכת עד הסוף, אלתר בנאהבים והנעימים, אלכסנדר טורנו בבגדי המלך, שפיגלסקי בחדש בכפר, צוקר במבקר המדינה, מישהו שישמור עליי, אליקו בפירורים, פול בחגיגה, דיבוקים, טיקוצ'ין- בת ים, לילה במאי, פקד לבקוביץ' בשוטר אזולאי, מונוגמיה, ראש העיר בביקור הגברת הזקנה, אליהו בחולה היהודי, ברוך ברג/השופט באדם לא מת סתם, קולונל פיקרינג בגברתי הנאוה, ריזורוס/שליח באדיפוס - תיאור מקרה, זיף ביהוא, יצחק רבין בעשר דקות מהבית, גרשון בפליישר תיאטרון אורנה פורת: סר אנדרו אנצ'יק בלילה השנים עשר, קראלר באנה פרנק, המלך בטומי תם. באר שבע: טרטיף בטרטיף, מלווליו בלילה השנים עשר, מקי סכינאי באופרה בגרוש, סטנלי במסיבת יום הולדת, אלכסט ביזנטרופ, אנטוניו בצריך פיאט בחיים, פודסקלינקוב במתאבד. הקאמרי: יהושע בסולומון גריפ, ג'ים במהגוני, זיגי באורזי מזודות, מוציא לפועל / ליצן פתטי ביסורי איוב, צמרמורת פחד בהוצאה להורג. תיאטרון הספרייה: שחקן בבשפל, הנרי בהנרי ה-4. טלוויזיה: זהו זה, סיפורים בראש, רחוב סומסום, מוצ'יש, הכל נשבר במשפחה.

יגאל שדה (טוזנבאך)

בוגר "בית צבי" 1986. בין תפקידיו - בהבימה: ירמה, ליל העשרים, חתונת דמים, בחורים טובים, מלך היהודים, משרתם של שני אדונים, זעקי ארץ אהובה, שלוש אחיות, ביקור הגברת הזקנה, השושנה המקועקעת, החייל האמיץ שוויק, נמר חברבורות, הר לא זז, ריקרדו במרי לו, ראקיטין בחודש בכפר, ה' במלחמה, קריאון באנטיגונה, דיבוקים, טיקוצ'ין, הסופר/קשיש יוני באותו הים, אלפרד אלמרס באיולף הקטן, גבריאל בכוכב יאיר, קפלן במסילה לדמשק, שרי המלחמה, איש חסיד היה, שילוק בסוחר מוונציה, אדם במאהב, עת דודים, זיף ביהוא, הרב אנגל בפליישר, ז'אבר בעלובי החיים. באר שבע: תמונות ציד, אהובת החייל, מותו של סוכן, אילוף הסוררת, דודתו של צ'רלי, הנפש הטובה מסצ'ואן, טובת המולדת, הביצה, בורגנים, דון ז'ואן, מפיסטו. בתיאטרון הספריה: בשפל. החאן: סורדו באנה גלקתיה, ריימונד בנוף ילדות, אנג'לו במידה כנגד מידה, שילר בשמיים, הבתולה מלודמיר, הזר באשה מן הים, קוסטיה בשחף, עזיז בשיבה למדבר, ריקי רומא בנדל"ן. ת.הרצליה: נאדל בתנינים, ערב שירי אלטרמן.

הנגנים (לפי סדר הא"ב) דודו בוך (טובה)

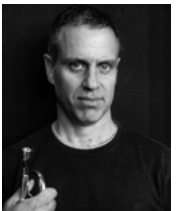
דודו אווז בשני תחומים - נגן טובה ואיש מחשבים. מנגן עם כל התזמורות הגדולות בארץ, בהרכבי כלי מתכת שונים, בפסטיבלים ובהקלטות. כל זאת במקביל לעבודתו בחברות הייטק כמנהל פיתוח ומוצר. בעבר זכה במלגות קרן התרבות אמריקה-ישראל והיה נגן טובה ראשי בתזמורת הסימפונית חיפה. כיום חבר בחמישיית המתכת "השרון".

שוקי וולפוס (חצוצרה)

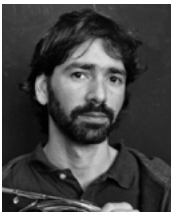
בוגר תזמורת צה"ל. ניגן עם תזמורות הקלאסיות בארץ (הפילהרמונית, הקאמרית, סימפונית ירושלים וחיפה ועוד) ובהרכבים קאמריים. ניגן בהפקות, מחזות זמר והצגות בתיאטרון הקאמרי ובהבימה. בתחום אחר, שוקי הוא ד"ר לפיסיקה, מרצה וחוקר באוניברסיטת בר-אילן. ממציא שותף בטכנולוגיה שנבחרה ע"י משרד המדע בין התגליות והפיתוחים הישראליים שהשפיעו על העולם.

דן ורון (חצוצרה)

ליד 1972, שרת כחצוצרן בתזמורת צה"ל, בוגר האקדמיה למוסיקה בתל אביב. מזה כ-20 שנה מרבה לנגן בתזמורות בארץ, בהרכבים קאמריים ובתיאטרון. ניגן ב"חמישיית כלי המתכת הישראלית" 10 שנים, שימש כחצוצרן ראשי ב"אורקסטרה של אבי לייבוז'ץ". כיום נמנה עם חברי חמישיית כלי המתכת "השרון". דן הוא גם פסיכולוג ומרצה באקדמיה למוסיקה בירושלים.

צביקי מורן (קרן יער)

בוגר תואר ראשון בבית-הספר למוסיקה ע"ש בוכמן-מהטה באוניברסיטת תל-אביב ובוגר תואר שני ב- Manne-s - The New School of Music, ניו-יורק. זוכה קרן התרבות אמריקה-ישראל. ניגן עם מיטב התזמורות בארץ, ביניהן התזמורת הסימפונית הישראלית ראשון-לציון והתזמורת הסימפונית ירושלים. בימים אלה מנגן במחזמר **עלובי החיים** בתיאטרון הלאומי הבימה וכן בתזמורות והרכבים מגוונים.

לואיזה סלומון (טרומבון)

אמנית ויוצרת בתחומי המוסיקה והצילום. בוגרת האקדמיה למוסיקה בירושלים. חברה קבועה בתזמורת "מארש דונדורמה" המופיעה ברחבי הארץ והעולם. מנגנת בהרכב כליזמר נשי - "מזל גירלז". ניגנה בתזמורת האנדלוסית הירושלמית והתזמורת הסימפונית ירושלים, רשות השידור. בתיאטרון ניגנה במחזות זמר ביניהם, בקאמרי: **המפיקים, קברט, קזבלן, מצחיקונת**. הבימה: **גבירתי הנאוה, אוויטה, משיח, סירות בודפשט** (חג המחזמר). בתחום הצילום השתתפה בתערוכות יחיד וקבוצתיות בתיאטרון ירושלים, במרכז פליציה בלומנטל. מתעדת רגעים מאחורי הקלעים.

THREE SISTERS

By Anton Chekhov

Translated Adapted and Directed by **Hanan Snir**
Set, Costumes and Masks **Polina Adamov**
Music direction **Yossi Ben Nun**
Movement **Miri Lazar**
Lighting **Meir Alon**

Assist. Director **Karin Sigal**
Production Coordinator **Haim Filiba**

Cast:

Olga Lia Koenig - Stolper
Masha Gila Almagor - Agmon
Irina Evgenia Dodina
Andrey Rami Baruch
Natasha Maya Maoz
Anfisa Dvora Keidar / Miriam Gavrieli
Tuzenbach Yigal Sadeh / Mordi Gershon
Kulygin Dov Reiser
Vershinin Eli Gornstein
Chebutilkin Ezra Dagan
Solyoni Oded Leopold
Perapont Shlomo Vishinsky / Yossi Kantz
Rode Tal Weiss
Fedotik Ziv Klayer / Koby Zislin

Xtras:

Christian Sabani
Doriel Zohar

Players:

French horn **Tsviki Moran**
Trumpet **Shuki Wolfus**
Trumpet **Dan Varon**
Tuba **Dudu Buch**
Trombone **Luisa Salomon**

The Cameri Technical team:
Production Manager **Nily Beeri / Sara Epstein**
Stage Manager **Moshe Vaknin**
Lighting Operator **Alon Bar**
Sound **Amit Marko**
Wardrobe **Irena Wayman, Aline Roche Gazit**
Props **Shay Lavian**
Makeup **The entire Dept.**

The Habima Technical team:
Production manager **Karin Sigal**
Technical manager **Gidi Balitti**
Vice technical manager **Eddie Gabay**
Sound **Sacha Dolgov, Roi Chovian**
Lighting **Dima Hayat, Ruven Itzhak**
Wardrobe /props **Geta Muller, Ofra Edri, Papo Avraham**

First performance: 6.4.17
Length: 2 hours 30 minutes including interval

Three Sisters and One Brother

A play that gained numerous interpretations since it was considered both a comedy and a tragedy, and a painful testimony to the eternal yearning for love, beauty, and meaning. It was also perceived as an indictment of the complacent, apathetic, and hollow bourgeoisie.

In the contemporary version, the three sisters and their brother are no longer young. They live in a provincial town, and for the past fifty years they have been dreaming of going to Moscow, the big city, the paradise of their childhood, where they hope all their dreams and desires will be fulfilled. As in all Chekhov's great plays, *Three Sisters* engages primarily with the meaning of existence. What is the nature of happiness? How should we live our life? Why do we suffer? A poignant comedy about missed opportunities, yearning, loneliness, disappointment, the passage of time, and unrequited love.

אחוזת פולג

סיעודי, הדור הבא - בקרוב.

צוות אחוזת פולג מזמין אתכם להחלים לאחר ניתוח או אישפוז באווירה כפרית רגועה ובתנאים מושלמים למנוחה והתאוששות

לפרטים נוספים התקשרו אלינו:
1-800-33-33-70

אחוזת פולג, קיבוץ תל יצחק

אחוזת רובינשטיין

בית חדר הבוגר והמקום המושלם לביטחון

a-rubi.co.il

GIGI

ACTIVE COSMETOLOGY SINCE 1957

כשמדובר בעור שלי
אין פשרות

www.gigi.co.il

משרדי הנהלה ג'יג'י קוסמטיקה שחם 30, פתח תקווה, טל': 03-9258888

מועצת הנאמנים של התיאטרון יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יו"ר דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | יו"ר: נורית דאבוש
סגן יו"ר: בן עמי עינב
אסתי אפלבוים פולני, אמנון דיק, יוסי שחק

מנכ"ל: אודליה פרידמן | מ"מ מנהל אמנותי: משה קפטן | סמנכ"ל: בני צרפתי
מנהל כספים: יגאל ספיבק
מנהל רכש, פרסום וע. מנכ"ל: יניב איתן
מנהלת מחלקת אמנותית ומלהקת: רות טון-מנדלסון

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, שולמית אדר, אלינור אהרון, נירית אהרונ-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה און, תמר אילנאי, דורון אורן, אושרת אינגדסט, גורל אסקנדר, אניטל אלכר, נדיר אלדד, נצר אלוני, שפי אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, רונית אפל, ליאת אקטע, דפנה ארמוני, זוהר בדש, עמוס באורן, רותם בלוטניק, ריקי בליך, שמיל בן-ארי, אפרת בן-צור, אורי בנאי, עידו ברטל, אלדר ברטמן, שרידי גבארין, דית גביש, מרים גבריאלי, רינת גולדמן, לימור גולדשטיין, ברקה גור, גלית גיאת, לאה גולפשטיין, יום גרציאני, מורדי גרשון, נמרוד דגן, אמיר דדון, יבגניה דודינה, יואב דונט, נתן דטנר, רוני דלמי, רן דנקר, אורי הוכמן, רוברט הניג, דור הררי, אמנון וולף, דניאל ורטהיים, גיא זור-ארץ, ניר זליחובסקי, ענת חדיד, סייגה חזמה-פריצקר, ענת טוביה, הגר טישמן, נדה ידלון, בן יוסיפוביץ, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, תימור כהן, לילך כספי, יחזקאל לזרוב, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, חנה לסלאלו, קובי מאור, תות מולאור, הראל מודר, שירי מיימון, רינת מטטוב, רוי מילר, מירי מסיקה, ניל משען, ראודה מן סוליומן, הראל סקעת, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, ערן חגי נויברג, אלוני נוימן, לואי נופי, דוריס נמני, דניאל סבג, שחקן סגל, עמי ממולרצ'יק, נורמן עיסא, דורון עמית, רוברט פולק, רובי פורת-שובל, מיי פינגולד, אסנת פישמן, מיקי פלג, גיל פרנק, פיני קדרון, אבי קושניר, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלאי, גלעד קלטר, מיקי קם, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אולייר, גיל קפטן, רועי קקון, אלכס קרול, נתן רביץ, אור רגב, אורנה טוברה, שחר רז, דור רייבי, דב רייזר, פולי רשף, יגאל שדה, גאיה שליטא-כץ, הילה שלו, יובל שלומוביץ, מיכל שפירא, תומר שרון, נלי תגר

השחקנים הוותיקים:

יהודה אפרוני, ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, הולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פינינה פרח, דליה פרידלנד, אלכס פלג

תרגום בהצגות: תטא שירותי תרגום לתיאטרון

טלפון: 03-5266666, פקס: 03-5266777, קופנה: 03-6295555

אתר אינטרנט: www.habima.co.il

עמוד הפייסבוק

רפרטואר הבימה

שלוש אחיות
מאת צ'כוב
עיבוד ובמוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

תמונתו של דוריאן גרי
עפ"י אוסקר ויילד
עיבוד ובמוי: יחזקאל לזרוב

LOVE LOVE LOVE
מאת מייק ברטלט
בימוי: משה קפטן

סיפור אהבה בשלושה פרקים
מאת הארווי פיירסטין
בימוי: נתן דטנר

ורסאצ'ה שם זמני
מאת מיכל אהרונ
בימוי: אלון טיראן

בעלה של אשתי
מאת מירח גאברן
בימוי: רועי שגב

אין סוף
מאת ניק פיין
בימוי: מירי לזר

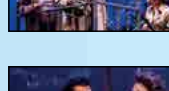
הצמחה של אבא
מאת אמנון לוי ורמי דנון
בימוי: רוני פינקוביץ

לבד בברלין
עפ"י ספרו של
האנס פאלאדה

מאת שחר פנקס
בימוי: אילן רונן

סיפור פשוט
עפ"י ש"י עגנון
מאת שחר פנקס
בימוי: שיר גולדברג

קוריוולנס
מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: עירד רובינשטיין

התיאטרון הלאומי הבימה מציג עונה של תיאטרון איכותי, עשיר וסוחף

בקרוב

פילומנה
מאת אדוארדו פיליפו
בימוי: רוני פינקוביץ

1984
מאת ג'ורג' אורוול
עיבוד: רוברט אייק ודאנקן מקמילן
בימוי: עירד רובינשטיין

שיקספיר מאוהב
מאת מארק נורמן ותום סטופרד
עיבוד לבמה: לי הול
בימוי: משה קפטן

פרידה
יצירה לתיאטרון מחול
בימוי: אביחי חכם

ההצלחות הממשיכות

עלובי החיים

מחזמר מאת אלן בובלי
וקלוד-מישל שנברג
תרגום: אהוד מנור | בימוי: משה קפטן

אשה בורחת מבשורה
עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
מאת חנן שניר ובבימויו

פליישר

מאת יגאל אבן אור
בימוי: משה קפטן

מה עושים עם ג'ני?
מאת דר. ויילד
בימוי: הלל מיטלפונקט

המלט

מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: מאור זגורי

משפחה עליזה
מאת חן קלארק וסם בובריק
בימוי: נתן דטנר

הבן הטוב

מאת שי גולדן
בימוי: איציק ויינגרטן

פתאום הגיע סתיו
מאת אריק קובל
בימוי: איציק ויינגרטן

הכיתה שלנו

מאת טדיאוש סלובודז'אנק
בימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

בוסתן ספרדי
מאת יצחק נבון | בימוי: צדי צרפתי

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרוייקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרוני אירופה המכונן, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה

חיימוביץ רונית, לנדאו ליאורה, רביד נאווה

רוזנברג ריקי - גזברית כבוד

יעל רב הון, רביץ אורלי

מייסדת ונשיאת כבוד: עו"ד, גולדנברג אורה

מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

פישמן טובה ואליעזר	פישמן טובה ואליעזר	פישמן טובה ואליעזר	פישמן טובה ואליעזר
פלדמן איה וזאב	פלדמן איה וזאב	פלדמן איה וזאב	פלדמן איה וזאב
פופר אתי וגד	פופר אתי וגד	פופר אתי וגד	פופר אתי וגד
פרייס נורית	פרייס נורית	פרייס נורית	פרייס נורית
קונדה אפרים וציפי	קונדה אפרים וציפי	קונדה אפרים וציפי	קונדה אפרים וציפי
קריב נילי	קריב נילי	קריב נילי	קריב נילי
רב חן רפי	רב חן רפי	רב חן רפי	רב חן רפי
רב-הון יעל	רב-הון יעל	רב-הון יעל	רב-הון יעל
רביד נאווה ואברהם	רביד נאווה ואברהם	רביד נאווה ואברהם	רביד נאווה ואברהם
רביץ אורלי	רביץ אורלי	רביץ אורלי	רביץ אורלי
רהב רני והילה	רהב רני והילה	רהב רני והילה	רהב רני והילה
רובין ציפי ופנחס	רובין ציפי ופנחס	רובין ציפי ופנחס	רובין ציפי ופנחס
רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר	רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר	רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר	רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר
רוזנברג ריקי	רוזנברג ריקי	רוזנברג ריקי	רוזנברג ריקי
ריס איטה	ריס איטה	ריס איטה	ריס איטה
רפפורט עירית	רפפורט עירית	רפפורט עירית	רפפורט עירית
שווסט דליה	שווסט דליה	שווסט דליה	שווסט דליה
שטראוס בן דרור רעיה	שטראוס בן דרור רעיה	שטראוס בן דרור רעיה	שטראוס בן דרור רעיה
שליסל ציפי	שליסל ציפי	שליסל ציפי	שליסל ציפי
שפיגלר רותי	שפיגלר רותי	שפיגלר רותי	שפיגלר רותי
שקד שושנה ושעיהו	שקד שושנה ושעיהו	שקד שושנה ושעיהו	שקד שושנה ושעיהו
שקד חיה	שקד חיה	שקד חיה	שקד חיה
רות לבהר שרון	רות לבהר שרון	רות לבהר שרון	רות לבהר שרון
ים שחור נעמי ומנחם	ים שחור נעמי ומנחם	ים שחור נעמי ומנחם	ים שחור נעמי ומנחם
ירון צילה	ירון צילה	ירון צילה	ירון צילה
כהן אלי ואיילה	כהן אלי ואיילה	כהן אלי ואיילה	כהן אלי ואיילה
כהן פיני ופנינית	כהן פיני ופנינית	כהן פיני ופנינית	כהן פיני ופנינית
כהן עדה	כהן עדה	כהן עדה	כהן עדה
כרמל שוש	כרמל שוש	כרמל שוש	כרמל שוש
ליאון אמנון ומלכה	ליאון אמנון ומלכה	ליאון אמנון ומלכה	ליאון אמנון ומלכה
לבנטל חיייה	לבנטל חיייה	לבנטל חיייה	לבנטל חיייה
לוי גיטה	לוי גיטה	לוי גיטה	לוי גיטה
ליבאי דוד	ליבאי דוד	ליבאי דוד	ליבאי דוד
לנדאו ליאורה ואלי	לנדאו ליאורה ואלי	לנדאו ליאורה ואלי	לנדאו ליאורה ואלי
לנדסברג דיתי ואלכס	לנדסברג דיתי ואלכס	לנדסברג דיתי ואלכס	לנדסברג דיתי ואלכס
לסט רותי וגבי	לסט רותי וגבי	לסט רותי וגבי	לסט רותי וגבי
מטלון מוריאל וענת	מטלון מוריאל וענת	מטלון מוריאל וענת	מטלון מוריאל וענת
מימון מרים	מימון מרים	מימון מרים	מימון מרים
מיתר עפרה ואלי אפשטיין	מיתר עפרה ואלי אפשטיין	מיתר עפרה ואלי אפשטיין	מיתר עפרה ואלי אפשטיין
מלמד אלדד ודליה	מלמד אלדד ודליה	מלמד אלדד ודליה	מלמד אלדד ודליה
מנדלוביץ ניר	מנדלוביץ ניר	מנדלוביץ ניר	מנדלוביץ ניר
נתנאל ענגי ועוזי	נתנאל ענגי ועוזי	נתנאל ענגי ועוזי	נתנאל ענגי ועוזי
סגול טובה וסמי	סגול טובה וסמי	סגול טובה וסמי	סגול טובה וסמי
סטיבה אורה ואיתן	סטיבה אורה ואיתן	סטיבה אורה ואיתן	סטיבה אורה ואיתן
סמית רלי	סמית רלי	סמית רלי	סמית רלי
סדן שמחה	סדן שמחה	סדן שמחה	סדן שמחה
עומר טל	עומר טל	עומר טל	עומר טל
עופר רותי	עופר רותי	עופר רותי	עופר רותי
פרדמן ליאורה ומיכאל	פרדמן ליאורה ומיכאל	פרדמן ליאורה ומיכאל	פרדמן ליאורה ומיכאל
בר שלמה	בר שלמה	בר שלמה	בר שלמה
ברוך אהרון ואליקה	ברוך אהרון ואליקה	ברוך אהרון ואליקה	ברוך אהרון ואליקה
ברטפלד אסי	ברטפלד אסי	ברטפלד אסי	ברטפלד אסי
גבריאלי עדנה	גבריאלי עדנה	גבריאלי עדנה	גבריאלי עדנה
עו"ד גולדנברג אורה	עו"ד גולדנברג אורה	עו"ד גולדנברג אורה	עו"ד גולדנברג אורה
גור אלן	גור אלן	גור אלן	גור אלן
גיגר מיכה ושרה	גיגר מיכה ושרה	גיגר מיכה ושרה	גיגר מיכה ושרה
גלר אתי ואהוד	גלר אתי ואהוד	גלר אתי ואהוד	גלר אתי ואהוד
גרונשטיין עדנה	גרונשטיין עדנה	גרונשטיין עדנה	גרונשטיין עדנה
גרנות נעמי ויוסי	גרנות נעמי ויוסי	גרנות נעמי ויוסי	גרנות נעמי ויוסי
דנקנר אורלי ונחמי	דנקנר אורלי ונחמי	דנקנר אורלי ונחמי	דנקנר אורלי ונחמי
הורביץ דליה	הורביץ דליה	הורביץ דליה	הורביץ דליה
הירש תמי	הירש תמי	הירש תמי	הירש תמי
הראל אביקם ואורה	הראל אביקם ואורה	הראל אביקם ואורה	הראל אביקם ואורה
המבורגר יאיר ואילנה	המבורגר יאיר ואילנה	המבורגר יאיר ואילנה	המבורגר יאיר ואילנה
וילנר חגית	וילנר חגית	וילנר חגית	וילנר חגית
זמיר רינה ויצחק	זמיר רינה ויצחק	זמיר רינה ויצחק	זמיר רינה ויצחק
זרניצקי אורה ויוסי	זרניצקי אורה ויוסי	זרניצקי אורה ויוסי	זרניצקי אורה ויוסי
זיידנברג אמנון	זיידנברג אמנון	זיידנברג אמנון	זיידנברג אמנון
חיימוביץ רונית	חיימוביץ רונית	חיימוביץ רונית	חיימוביץ רונית
חכמי קנפר ניצה	חכמי קנפר ניצה	חכמי קנפר ניצה	חכמי קנפר ניצה
חכמי יוסף דוד	חכמי יוסף דוד	חכמי יוסף דוד	חכמי יוסף דוד
חנן אריה ופסיה	חנן אריה ופסיה	חנן אריה ופסיה	חנן אריה ופסיה
טייק עירוניה	טייק עירוניה	טייק עירוניה	טייק עירוניה
טייק יהודית וד'ר הנרי	טייק יהודית וד'ר הנרי	טייק יהודית וד'ר הנרי	טייק יהודית וד'ר הנרי
טל גרדן	טל גרדן	טל גרדן	טל גרדן
אבין בריר בחויה וד'ר אברהם בריר	אבין בריר בחויה וד'ר אברהם בריר	אבין בריר בחויה וד'ר אברהם בריר	אבין בריר בחויה וד'ר אברהם בריר
אדלר רונית וראובן	אדלר רונית וראובן	אדלר רונית וראובן	אדלר רונית וראובן
אהובי יגאל	אהובי יגאל	אהובי יגאל	אהובי יגאל
אור תיאודור	אור תיאודור	אור תיאודור	אור תיאודור
אייל אורקה	אייל אורקה	אייל אורקה	אייל אורקה
אחיטוב אורינבוסקי ארזה	אחיטוב אורינבוסקי ארזה	אחיטוב אורינבוסקי ארזה	אחיטוב אורינבוסקי ארזה
אפרת צבי ודורה	אפרת צבי ודורה	אפרת צבי ודורה	אפרת צבי ודורה
אונגר יעל ורמי	אונגר יעל ורמי	אונגר יעל ורמי	אונגר יעל ורמי
איזקסון אירית	איזקסון אירית	איזקסון אירית	איזקסון אירית
אילין שרה	אילין שרה	אילין שרה	אילין שרה
אלאלוף שרה	אלאלוף שרה	אלאלוף שרה	אלאלוף שרה
אלאלוף אילנה וג'קי	אלאלוף אילנה וג'קי	אלאלוף אילנה וג'קי	אלאלוף אילנה וג'קי
אלחנני איטה	אלחנני איטה	אלחנני איטה	אלחנני איטה
אלקון עידית	אלקון עידית	אלקון עידית	אלקון עידית
אלרוזי רונית	אלרוזי רונית	אלרוזי רונית	אלרוזי רונית
שלמה אליהו	שלמה אליהו	שלמה אליהו	שלמה אליהו
אקרשטיין סטפני וג'וריא	אקרשטיין סטפני וג'וריא	אקרשטיין סטפני וג'וריא	אקרשטיין סטפני וג'וריא
ארליך גל ומישל	ארליך גל ומישל	ארליך גל ומישל	ארליך גל ומישל
ארליך מירה וג'וריא	ארליך מירה וג'וריא	ארליך מירה וג'וריא	ארליך מירה וג'וריא
ארקין דוריס ומורי	ארקין דוריס ומורי	ארקין דוריס ומורי	ארקין דוריס ומורי
בארינבוים צביקה ונטלי	בארינבוים צביקה ונטלי	בארינבוים צביקה ונטלי	בארינבוים צביקה ונטלי
בלומנטל נעמי	בלומנטל נעמי	בלומנטל נעמי	בלומנטל נעמי
בנק לאומי	בנק לאומי	בנק לאומי	בנק לאומי
בנק הפועלים	בנק הפועלים	בנק הפועלים	בנק הפועלים
בהר יוסי ועירית	בהר יוסי ועירית	בהר יוסי ועירית	בהר יוסי ועירית
בר ריבה וצבי	בר ריבה וצבי	בר ריבה וצבי	בר ריבה וצבי

עשו מנוי להצגות הטובות ביותר בישראל 1-700-707-990

בראבו

בנק הפועלים חוגג עם התיאטרון הקאמרי 73 שנות יצירה
 אנו גאים לתרום לאמנות הבמה בישראל במסגרת פעילותנו למען הקהילה

